

R O M Ȃ N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

D E C I Z I A nr.1465

Dosar nr.22502/3/2008

Ședința publică de la 10 martie 2011

Președinte:	Carmen Ilie	- judecător
	Iuliana Rîciu	- judecător
	Emanuel Albu	- judecător
	Lidia Craiu	- magistrat asistent

La 17 februarie 2011 s-a luat în examinare recursul declarat de Voiculescu Dan împotriva Sentinței civile nr.671 din 5 februarie 2010 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea din data de 17 februarie 2011, iar pronunțarea deciziei s-a amânat la 3 martie 2011 și pentru astăzi, 10 martie 2011.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei.

1. Obiectul acțiunii.

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București - Secția a IV-a civilă sub nr.8520/2/2006 reclamantul Voiculescu Dan a chemat în judecată Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, solicitând instanței anularea Deciziei nr.234 din 15.06.2006 emisă de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității și a Deciziei CNSAS nr.269 din 07.08.2006, prin care s-a respins contestația formulată împotriva Deciziei nr.234/15.06.2006.

2. Motivele de fapt și de drept care au stat la baza formulării cererii.

În motivarea acțiunii, reclamantul a aratat ca prin Decizia nr.234 din 15.06.2006 Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității (C.N.S.C.) a hotărât că reclamantul a fost colaborator al poliției politice comuniste, verificarea realizandu-se în temeiul Legii nr.187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste și la cererea reclamantului, ce fusese nominalizat de Biroul

Politic al Partidului Conservator pentru funcția de vice-prim ministru al României.

După emiterea deciziei inițiale, reclamantul a contestat actul în termenul prevăzut de Legea nr.187/1999, Colegiul CNSAS emițând Decizia nr.269 din 07.08.2006, prin care s-a respins această contestație.

2.1. În continuare, reclamantul a prezentat, pe larg, o serie de critici de nelegalitate ale celor două decizii, anume pe de-o parte invocând motive de nelegalitate externă (de formă și procedură), iar pe de altă parte, motive de nelegalitate internă.

2.1.1. Motive de nelegalitate externă

- Cu privire la ambele decizii

a) Reclamantul a susținut că C.N.S.A.S. a ajuns la concluzia întrunirii calității de colaborator al poliției politice comuniste a reclamantului în condițiile în care acesta făcuse obiectul verificării în temeiul Legii nr.187/1999 anterior, constatându-se contrariul (Decizia C.N.S.A.S. nr.126 din 11.11.2003 prin care s-a atestat că nu a fost agent/ colaborator al securității ca poliție politică și s-a emis Adeverința CNSAS nr.371 din 05.10.2004 și Decizia C.N.S.A.S. nr.101 din 19.05.2005, care a atestat, din nou, că reclamantul nu a fost colaborator al Securității). Or, a argumentat partea, deși C.N.S.A.S. iterează teza că noua decizie s-ar întemeia pe dovezi noi, aceste dovezi nu sunt numai neconcludente, dar existau deja în dosarele anterior cercetate.

b) Procedura finalizată cu emiterea celor două decizii s-a desfășurat cu încălcarea principiilor dreptului la apărare, prezumției de nevinovăție și a celui *in dubio pro reo*, de care reclamantul trebuia să beneficieze, prin aceea că C.N.S.A.S. a făcut o analiză unilaterală a probatoriului și, în plus, a refuzat accesul părții la probatorii.

c) Ambele decizii au fost emise prin participarea la deliberare și chiar prin influențarea în mod semnificativ a votului unor membri ai C.N.S.A.S. de către un membru aflat în stare de incompatibilitate evidentă, anume Mircea Dinescu, stare de incompatibilitate relevată de împrejurarea că sus numitul, membru al Colegiului C.N.S.A.S. s-a antepunat în multiple rânduri cu privire la soluția ce s-ar impune în cadrul dosarului ce-l privea pe reclamant și, deși reclamantul a solicitat în scris neparticiparea acestui membru la deliberări pe calea unor cereri de recuzare, acest demers a rămas fără rezultat.

- Cu privire la Decizia nr.269 din 07.08.2006

a) Încălcarea normelor legale privind majoritatea necesară pentru adoptarea deciziei în cadrul ședinței Colegiului C.N.S.A.S. din 06.08.2006.

În acest sens, s-a arătat că în cadrul ședinței din 07.08.2006 au fost prezenți 9 membri, dintre care s-au exprimat 3 voturi pentru admiterea contestației, 3 voturi pentru respingere și 3 abțineri, astfel că, față de

prevederile art.24 din Regulamentul de organizare și funcționare al C.N.S.A.S., aprobat prin Hotărârea nr.17 din 16 mai 2000 a Parlamentului României, hotărârea nu a fost adoptată cu majoritatea cerută de lege, față de cvorumul de 9 membri prezenți. În privința prevederilor aceleiași norme - în sensul dublării votului președintelui în caz de balotaj ("În caz de egalitate de voturi decide votul președintelui care conduce ședința în momentul votării")-, Colegiul a aplicat regula votului hotărâtor al președintelui contrar Regulamentului, din moment ce nu se întrunise majoritatea absolută și, în plus, nici cu votul dublu al președintelui majoritatea regulamentară nu se întrunea, întrucât $3+1=4$, care nu reprezintă jumătatea lui 9.

b) Emiterea deciziei cu nerespectarea principiului motivării, cât timp nu s-au abordat punctual elementele de argumentare, concrete și numeroase, prezentate de reclamant în contestația împotriva Deciziei nr.234 din 15.06.2006.

c) Încălcarea prevederilor art.16 din Legea nr.187/1999 în privința termenului de soluționare a contestației formulate de reclamant împotriva Deciziei nr.234/15.06.2006.

În acest sens, s-a arătat ca reclamantul a depus contestația la data de 4 iulie 2006, termenul legal împlinindu-se la data de 3 august 2006, iar contestația a fost soluționată după depășirea termenului legal, abia la data de 7 august 2006.

2.1.2. Motive de nelegalitate interna

Aceste motive sunt axate pe susținerea greșitei aprecieri dată de CNSAS elementelor de probă pe care și-a întemeiat deciziile, concluzia calității reclamantului de colaborator al fostei politii politice comuniste fiind forțată și tendențioasă.

Astfel, reclamantul a susținut ca nu există nicio dovadă că a fost colaborator al poliției politice comuniste, cât timp:

- nu există niciun angajament scris al reclamantului, prin care să-și asume colaborarea cu fosta poliție politică comunistă (Securitatea);

- nu există nicio dovadă de recompensare;

- nu există nicio notă informativă adresată vreunui ofițer de securitate;

- lipsesc cu desăvârșire documente emanând de la acele structuri recunoscute unanim de specialiști ca fiind unitățile care făceau poliție politică, în primul rând structurile faimoasei direcții; există, în schimb, dovezi numeroase că reclamantul a fost urmărit de Securitate, dosarul de urmărire informativă abundând în delațiuni ale altora despre reclamant, filaje, interceptări telefonice timp de luni de zile, percheziții domiciliare disimulate, controlul corespondenței, existând note informative privindu-l pe reclamant, iscălite cu nume de cod de cel puțin 18 informatori. În aceeași ordine de idei, s-a arătat că Colegiul C.N.S.A.S. nu a

observat că declarațiile și notele explicative care i s-au cerut reclamantului au fost, de multe ori, determinate de existența notelor informative, a adevăratelor relațiuni, ale altora împotriva sa; niciunul dintre cei 27 de ofițeri ale căror nume apar în dosarul speței nu se regăsește pe lista oficială a agenților de poliție politică, astfel că nu este posibil să se considere că un așa-zis colaborator a produs documente de poliție politică, fără ca ofițerii la care au ajuns documentele să fi făcut ei înșiși, poliție politică.

Cu referire concretă la forța probatorie a înscrisurilor pe care pârâtul CNSAS și-a întemeiat deciziile, reclamantul a susținut că acestea nu au aptitudinea de a configura calitatea sa de colaborator al fostei poliții politice comuniste, cât timp:

- referitor la declarațiile în care reclamantul făcea referire la verișoarele sale (Silaghi Paraschiva și Kallberg Mihaela, fosta Nanu): înscrisul a fost adresat directorului unității, și nu Securității; a fost scris mult după plecarea rudei din țară, aproximativ 1 an; constituie o justificare personală, pe care era obligat să o facă; nu lezează cu nimic drepturile și libertățile cuiva;

- referitor la notele de serviciu despre 2 parteneri străini ai VITROCIM, acestea conțin generalități și au fost informații uzuale despre acei parteneri, dar fără a cuprinde nimic concret, care să fi putut atrage repercusiuni asupra unor persoane, inclusiv asupra celor 2 cetățeni străini. În plus, și aceste note au fost date tot conducerii unității de comerț exterior, în cadrul raportului de serviciu, având un caracter privat. În aceeași ordine de idei, reclamantul a mai menționat că nu rezultă din niciun element (dată de primire, înregistrare, rezoluția ofițerului de legătură, rezoluție ierarhică, certificarea sursei) că ar fi fost predate unui ofițer de securitate, absența formulelor obligatorii de recepționare și prelucrare a unei note informative denotând că înscrisurile au ajuns la Securitate pe cale indirectă; conținutul lor vag, general și persoanele la care se referă (foști parteneri comerciali străini) nu corespund conținutului unor adevărate note informative; ambele înscrisuri au fost făcute în aceeași zi, 29 decembrie 1977, fără nici un semn de actualitate, referindu-se la un trecut îndepărtat; conținutul înscrisurilor nu se coroborează cu nimic acuzator; presupusul nume de cod "FELIX" era abandonat de Securitate cu 4 ani înainte.

S-a mai arătat că deformat a fost interpretată și propoziția pe care a rostit-o reclamantul în timpul audierii din 13.06.2006, când, prezentându-i-se cele 2 înscrisuri iscălite "FELIX", a căror grafie a recunoscut-o, a exclamat cu surprindere și nedumerire: "FELIX sunt eu ...", în sensul că scrisul pare al sau, în nici un caz propoziția neînsemnând recunoașterea faptului că ar fi folosit acel pseudonim ca nume de cod, cum se pretinde în decizia atacată.

- cu referire la înscrisurile cuprinse în dosarul de rețea deschis pe numele presupusului colaborator "FELIX", reclamantul nu are nicio

răspundere și nicio implicare reproșabilă pentru deschiderea aceluși dosar, dosarul de rețea R 144460 fiind opera unor ofițeri de securitate, eventual cu contribuția urmașilor lor de după Revoluție, iar din examinarea documentelor dosarului putându-se desprinde concluzia că s-a încercat recrutarea reclamantului drept colaborator cu numele de cod "FELIX", dar nu s-a reușit, existența unor rapoarte și propuneri ale ofițerilor exprimând, cel mult, intenția acestora, tendința de a-și justifica activitatea, nu și reușita. În acest sens, s-a susținut ca eșecul de recrutare este demonstrat și de rezoluțiile ritoase puse de șefii ierarhici pe propunerile făcute în legătură cu "FELIX"; motivarea superfluă a închiderii dosarului de rețea imediat ce a fost deschis; "viața" incredibil de scurtă a "sursei" FELIX (o zi);

- referitor la înscrisurile făcând referire la sursa "MIRCEA", nu există nicio dovadă concretă și plauzibilă că numele de cod respectiv ar avea vreo legătură cu persoana și activitatea reclamantului. În vederea argumentării acestei poziții, reclamantul a menționat că, ținând seama de metodele de acțiune ale Securității, este judicios ca actele produse de lucrătorii acesteia să nu poată fi acceptate ca probe în lipsa unor dovezi emaneate și de la însăși persoanele verificate de CNSAS, întrucât actele proprii, interne ale Securității nu pot sta la baza unor acuzații într-un stat de drept, acesta fiind și punctul de vedere al specialiștilor europeni în materie.

Reclamantul a susținut ca ipoteza normei art.5 alin.(3) din Legea nr.187/1999 nu este întrunită, întrucât, pe de-o parte, conținutul documentelor nu are caracter de denunț în înțelesul DEX (ce impune mai multe condiții cumulative: denunțul să privească fapte ori intenții concrete, determinate; fapta ori faptele să aibă caracter infracțional, în speță caracterul de infracțiuni contra regimului politic; să fie adresat unui organ jurisdicțional) și, pe de alta parte, așa-zisele informații nu aveau nicio legătură cu protecția regimului totalitar comunist, fiind vorba, în principal, de explicarea informațiilor care deja existau despre reclamant și despre relațiile cu cetățenii străini, informații deja deținute de către conducerea locului de muncă și de serviciul de cadre, după ce aflau din alte surse de acele întâlniri ale reclamantului cu cetățenii străini.

De asemenea, nu ar fi îndeplinită nici condiția ca denunțul să fi fost de natură a aduce atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, întrucât conținutul înscrisurilor nu vizează nicio persoană determinată, iar susținerea C.N.S.A.S. ca s-ar fi adus atingere "dreptului la libertate de exprimare, libertatea opiniilor" și a "dreptului de a circula liber și a alege locul de reședință, dreptul de a părăsi orice țară, chiar și propria țară" nu are suport probator și argumentativ. În acest sens, legat de declarațiile sale privind plecarea din țară a celor două verișoare, reclamantul a mai menționat că acele explicații au fost produse *post-fatam*, la intervale de peste un an de la fiecare plecare, ele nu aveau cum să

împiedice părăsirea țării (demult produsă) nici stabilirea în țara străină (demult realizată), nu au cuprins decât materializarea inocenței reclamantului reale față de intenția și faptul plecării și nu au cuprins nici o referire care să limiteze, îngreuneze ori să sancționeze expatrierea acelor persoane.

Tot în susținerea acestor elemente argumentative, reclamantul a iterat poziția verisoarei sale, Silaghi Paraschiva, care s-a prezentat din proprie inițiativă la C.N.S.A.S. și a fost audiată în ședința Colegiului C.N.S.A.S. din 25.07.2006, arătând că nu a suferit nici un prejudiciu.

Raportat la argumentele prezentate, reclamantul a susținut că deciziile C.N.S.A.S. atacate reprezintă acte de răfuială politică, C.N.S.A.S. fiind folosit ca instrument al luptei politice, contrar atribuțiilor sale jurisdicționale, această concluzie decurgând din componența, modul de alcătuire a Colegiului (după criteriile politice).

3. Apărările formulate de pârâțul C.N.S.A.S.

Pârâțul C.N.S.A.S. a formulat întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată, întrucât cele două decizii au fost emise cu respectarea atât a cerințelor procedurale impuse de Legea nr.187/1999, cât și în considerarea elementelor probatorii deținute și a prevederilor art.5 din lege.

4. Excepția de neconstituționalitate.

Ca urmare a invocării de către reclamant a excepției de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art.31 alin. (9), art. 7 alin. (2), art.8, art.9 alin.(1), art.11, art.14 alin.(1) și (2), art.15 alin. (5), art.16 alin.(1) și (3), art. 221 alin.(1) și (2) din Legea nr.187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste și a dispozițiilor art.II și ale art. V din O.U.G. nr.16/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr.187/1999, prin Decizia Curții Constituționale nr.51 din 31 ianuarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 6 februarie 2009 Legea nr.187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste a fost declarată ca fiind neconstituțională în ansamblul său.

Urmare a declarării neconstituționalității Legii nr.187/1999, s-a adoptat O.U.G. nr.24 din 05.03.2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, care a abrogat expres Legea nr.187/1999. Întrucât competența de judecare a cauzelor, inclusiv cele fondate pe dispozițiile art.16 din Legea nr.187/1999 a fost stabilită *ab initio* în favoarea Tribunalului București - Secția contencios administrativ cauza a fost înaintată acestei instanțe, pe rolul căreia a fost înregistrată sub nr.22502/3/2008. Ulterior, prin modificările aduse art.34 din O.U.G. nr.24/2008, competența materială a fost stabilită în favoarea Curții de Apel București -

Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, pe rolul careia cauza a fost înregistrată sub același număr 22502/3/2008.

5. Cereri de intervenție în dosar.

În cauză au formulat cereri de intervenție accesorie, în interesul paratului C.N.S.A.S., intervenientii Silaghi Paraschiva, Silaghi Victor și Kallberg Mikaela.

Cererile de intervenție au fost încuviințate în principiu, în considerarea întrunirii cerințelor art.49 alin.3 Cod procedura civilă, întrucât, fără a antama fondul litigiului, s-a reținut că intervenienții justificau interesul de a susține apărările pârâtului C.N.S.A.S în scopul respingerii acțiunii și menținerii calității de colaborator al fostei politii politice comuniste a reclamantului prin aceea ca erau persoane care apăreau în materialele din dosarele ce au fost cercetate de Colegiul CNSAS cu ocazia emiterii celor doua decizii contestate.

6. Completarea motivelor de nelegalitate a deciziei contestate.

Față de pronunțarea Deciziei nr.51 din 31.01.2008 de către Curtea Constituțională și în raport cu evenimentul legislativ constând în adoptarea O.U.G. nr.24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității - care a abrogat expres Legea nr.187/1999 - reclamantul a înțeles să întregească motivarea acțiunii prin invocarea unui nou motiv de nelegalitate a celor două decizii contestate, în acest sens susținând că efectele Deciziei nr.51/2008 impun instanței să constate nulitatea acestor decizii emise de C.N.S.A.S. în temeiul Legii nr.187/1999.

S-a susținut că, atât timp cât instanța a considerat ca admisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr.187/1999 indicate de titularul excepției, însemna ca s-a stabilit înrâurirea asupra fondului cauzei a admiterii excepției, rațiunea suspendării de drept a cauzei atunci când se ridică o excepție de neconstituționalitate într-o cauză aflată pe rolul instanțelor de judecată fiind dată tocmai de scopul evitării pronunțării unei soluții în baza unei legi care ulterior se poate dovedi ca neconstituțională. Ca atare, judecătorul fondului nu poate să ignore soluția Curții Constituționale și decizia obligatorie prin care se constată nelegalitatea normelor de care depinde soluția ce se va pronunța în cauză.

Pârâtul a combătut teza nulității absolute a deciziilor contestate ca efect al Deciziei Curții Constituționale nr.51/2008, susținând că aceasta face total abstracție de prevederile art. 34 din O.U.G. nr.24/2008 și, pe de altă parte, nu trebuie omis faptul că însăși acțiunea promovată de reclamant are ca temei juridic art.16 alin.(1) teza finală din Legea nr.187/1999 cu modificările ulterioare, astfel că interpretarea reclamantului ar lăsa acțiunea sa lipsită de temei.

7. Hotărârea instanței de fond.

Curtea de Apel București - Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal prin Sentința nr.671 din 5 februarie 2010 a respins acțiunea formulată de reclamantul Dan Voiculescu, în contradictoriu cu pârâțul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca neîntemeiată.

A admis cererile de intervenție accesorie în interesul pârâtului C.N.S.A.S., formulate de intervenientii Silaghi Paraschiva, Silaghi Victor și Kallberg Mikaela.

A respins ca inadmisibile cererile privind acordarea cheltuielilor de judecată formulate de intervenienți.

8. *Motivele de fapt și de drept care au stat la baza formării convingerii primei instanțe.*

Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut următoarele considerente:

8.1. *Cu privire la consecințele efectelor Deciziei nr.51/2008 asupra actelor ce fac obiectul controlului de legalitate*, Curtea a apreciat că abordarea acestei probleme de drept dedusă judecății trebuie să plece de la prevederile art.147 alin.(4) din Constituție și art.11 alin.(3) teza a II-a și art.31 alin.3 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit carora deciziile instanței de contencios constituțional își produc efectele "numai pentru viitor", deci nu și cu privire la acte emise anterior acestora.

Astfel a reținut ca, așa cum s-a statuat în practica Curții Constituționale, o lege declarată neconstituțională rămâne în legislație, dar aplicarea ei, fiind contrară supremației Constituției, încetează a-si mai produce efectele. Altfel spus, efectele *erga omnes* ale Deciziei nr.51/2008 a Curții Constituționale - cu atât mai mult *inter partes litigantes* - se produc numai pentru viitor (*ex nunc*), ca atare consecințele dispariției efectelor juridice produse de Legea nr.187/1999, cu modificările și completările ulterioare, se localizează începând cu data publicării în M. Of. a deciziei. Acest principiu constituțional nu poate conduce decât la concluzia că raporturile juridice și efectele juridice rezultate din aplicarea Legii nr.187/1999, cu modificările și completările ulterioare, până la acest moment, rămân în ființă și produc consecințe pe plan juridic. Cu titlu de exemplu, prin Decizia nr.838/27.05.2009 Curtea Constituțională a precizat că "efectul *ex nunc* al actelor Curții Constituționale constituie o aplicare a principiului neretroactivității, garanție fundamentală a drepturilor constituționale de natură a asigura securitatea juridică și încrederea cetățenilor în sistemul de drept, o premisă a respectării separației puterilor în stat, contribuind în acest fel la consolidarea statului de drept. Pe cale de consecință, efectele deciziei Curții nu pot viza decât actele, acțiunile, inacțiunile sau operațiunile ce urmează a se îndeplini în viitor".

Practic, declararea neconstituționalității este o formă de nulitate a actelor juridice normative ce pot face obiectul controlului de constituționalitate, o sancțiune pentru nerespectarea ierarhiei actelor normative, în cauza a supremației Constituției, cu excepția, față de principiile generale, a neretroactivității nulității, deoarece Constituția prevede expres că deciziile Curții Constituționale - inclusiv cele prin care o lege sau o ordonanță a Guvernului în vigoare este declarată neconstituțională produc efecte numai pentru viitor, de la data publicării lor oficiale.

O aplicare a acestui principiu constituțional – al producerii *ex nunc* a efectelor deciziilor de declarare ca neconstituționale a unor legi/ ordonanțe sau prevederi din acestea – este dată de însăși prevederile art.32 și 33 din O.U.G. nr.24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, potrivit art.32 „(1) În cazul în care, urmare a preluării prevăzute la art.31, rezultă documente și informații noi și neprocesate cu privire la calitatea de lucrător al Securității sau de colaborator al acesteia a unei persoane pentru care a fost emisă anterior prezentei ordonanțe o decizie de neapartenență sau de necolaborare cu Securitatea, dacă persoana face parte din categoriile persoanelor verificate din oficiu, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității inițiază și aplică, în mod corespunzător, procedura cuprinsă în prezenta ordonanță de urgență. (2) Verificările aflate în curs de desfășurare la Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență continua potrivit procedurii prevăzute de aceasta, iar potrivit art.33 din aceeași ordonanță de urgență: Actele și lucrările efectuate în cadrul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, altele decât cele supuse reexaminării potrivit prezentului capitol, până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe, rămân valabile.

Prevederile sus-menționate au făcut în mai multe rânduri obiectul controlului de constituționalitate al Curții Constituționale, concluzia acestui for fiind aceea a compatibilității acestora cu legea fundamentală (cu titlu exemplificativ: Decizia nr.980/25.06.2009 publicată în M. Of. nr.572 din 17.08.2009).

Or, aceste prevederi fac tocmai aplicarea sus-precizatului principiu constituțional, în sensul că stabilesc validitatea actelor emise de C.N.S.A.S. în temeiul Legii nr.187/1999, cu modificările și completările ulterioare. De la aceasta regulă, a păstrării valabilității actelor C.N.S.A.S. emise în temeiul Legii nr.187/1999, există două excepții, însă numai aparente, și în niciun caz excepții de la principiul constituțional al producerii *ex nunc* a efectelor

deciziilor de declarare ca neconstituționale a unor legi/ ordonanțe sau prevederi din acestea:

- excepția rezultată din art.32 din O.U.G. nr.24/2008, în sensul ca respectivele acte (decizii de neapartenență sau necolaborare cu Securitatea, în cazul în care persoana face parte din categoriile celor verificate din oficiu) pot fi supuse reexaminării, sub condiția descoperirii unor documente și informații noi și neprocesate. Excepția este numai aparentă întrucât consecința reexaminării nu este aceea de a constata nulitatea absolută a deciziei reexaminată (pe calea noii proceduri, prevăzute de o nouă ordonanță de urgență), ci numai stabilirea unei nelegalități interne a actului - prin prisma stabilirii unei situații faptice greșite -, situația echivalând cu instituția solicitării instanței de contencios administrativ - pe calea acțiunii în constatare - a nulității implicite a propriului act administrativ al autorității publice de declarare ca neapartenând sau necolaborând cu Securitatea, potrivit Legii nr.554/2004. Însa, nicidecum legiuitorul nu a stabilit *de plano* nulitatea tuturor deciziilor emise de CNSAS prin efectul deciziei Curții Constituționale de declarare ca neconstituțională în întregime a Legii nr.187/1999, cu modificările și completările ulterioare, dimpotrivă, prevăzând *expressis verbis* consolidarea, valabilitatea acestora, fie că sunt decizii de neapartenență sau necolaborare ce nu fac obiectul reexaminării art.32, fie ca sunt alt gen de acte, inclusiv deciziile de apartenență sau colaborare cu fosta poliție politică (în accepțiunea legii anterioare)- art.33, care nu au fost contestate de partea interesată, devenind definitive și intrând astfel în puterea deplină a lucrului judecat în conformitate cu prevederile art.3 alin.7 și art.17 din Legea nr.187/1999);

- excepția desprinsă din prevederile art.34 din O.U.G. nr.34/2008, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: Cauzele aflate pe rolul secțiilor civile ale curților de apel, în calitate de instanțe de control judecătoresc, ca urmare a exercitării căii de atac prevăzute la art.16 alin.(1) din Legea nr.187/1999 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea politiei politice comuniste, cu modificările și completările ulterioare, împotriva deciziilor Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, se transmit Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, ca instanță de control judecătoresc. Aceasta, la primul termen de judecată, va continua judecarea cauzelor cu luarea în considerare a probelor admise și a actelor procesuale efectuate de instanța civilă”.

Așadar, actele emise de C.N.S.A.S. - fie că sunt de apartenență/ colaborare sau, dimpotrivă, de neapartenență/ necolaborare - care au fost contestate de persoanele cu vocație procesuală prin prisma Legii nr.187/1999 (art.16 alin.1) înainte de intrarea în vigoare a O.U.G. nr.24/2008,

așadar sub imperiul Legii nr.187/1999, își vor păstra valabilitatea numai în raport de soluția pe care o va pronunța instanța de contencios administrativ competentă, Curtea de Apel București - Secția Contencios Administrativ și Fiscal, această instanță fiind datoră să continue judecarea cauzelor și să-și exercite rol activ în vederea aflării adevărului în cauză, însemnând verificarea efectivă a legalității - interne și externe - a actelor emise de C.N.S.A.S. anterior intrării în vigoare a O.U.G. nr.24/ 2008, și nu pronunțarea soluției de anulare a acestor acte în considerarea declarării ca neconstituționale a Legii nr.187/1999, cu modificările și completările ulterioare. Se observă că aceasta excepție este numai una aparentă de la regula menținerii actelor emise de autorități publice (fie acestea asigurate cu atribuții jurisdicționale excepționale), întrucât stabilirea nelegalității și anularea acestora se realizează în urma examenului complet de nelegalitate ce încă nu fusese realizat de o instanță de judecată nici în temeiul Legii nr.187/1999, și, în orice caz, nu reprezintă o excepție de la principiul constituțional al producerii *ex nunc* a efectelor deciziilor de declarare ca neconstituționale a unor legi/ ordonanțe sau prevederi din acestea.

8.2. *Relativ la legea aplicabilă raportului juridic dedus judecării.*

Curtea a reținut că examenul de legalitate a deciziilor CNSAS contestate trebuie să se realizeze prin raportare la normele de drept substanțial cuprinse în Legea nr.187/1999, în temeiul căreia au fost emise, potrivit principiului *tempus regit actum*.

Ca argument suplimentar, Curtea a evocat și poziția însăși a Curții Constituționale în această problemă, în cuprinsul Deciziei nr.1398 din 16.12.2008, publicată în M. Of. nr.79 din 11.12.2009 și pronunțată tocmai în cadrul prezentului litigiu ca urmare a excepției de neconstituționalitate a art.34 din O.U.G. nr.24/2008 invocate de reclamantul Dan Voiculescu, fiind amintit principiul constituțional al neretroactivității legilor, menționându-se că "susținerile autorului excepției de neconstituționalitate sunt neîntemeiate, o eventuală extindere a incidentei actului normativ (n.n. O.U.G. nr.24/2008) asupra unor situații din trecut - pe care critica sa o presupune - ar avea efect retroactiv și ar contraveni dispozițiilor art.15 alin.2 din Constituție".

S-a făcut trimitere și la dispozițiile art.52 din Legea nr.24/2000 privind tehnica legislativă (referitoare la dispozițiile tranzitorii), potrivit cărora: „(1) Dispozițiile tranzitorii cuprind măsurile ce se instituie cu privire la derularea raporturilor juridice născute în temeiul vechii reglementări care urmează să fie înlocuită de noul act normativ. (2) Dispozițiile tranzitorii trebuie să asigure, pe o perioadă determinată, corelarea celor două reglementări, astfel încât punerea în aplicare a noului act normativ să decurgă firesc și să evite retroactivitatea acestuia sau conflictul între norme succesive.

Așadar, rolul prevederilor art.34 din O.U.G. nr.24/2008 este doar acela de a reglementa situația cauzelor aflate deja pe rolul instanțelor civile la data intrării în vigoare a ordonanței, așadar de a asigura derularea raportului juridic de drept procesual dedus judecății. În schimb, raportul juridic de drept substanțial - ce face obiectul controlului instanței - s-a născut în temeiul Legii nr.187/1999, cu modificările și completările ulterioare și și-a produs în totalitate efectele în mediul social, având un caracter instantaneu, efectul fiind acela al consemnării publice a reclamantului prin declararea (deconspirarea) drept colaborator al fostei poliții politice comuniste, situația juridică dedusa judecății fiind așadar definitiv constituită în speță și efectele deciziilor contestate fiind deja produse, astfel încât legea nouă (în speță, O.U.G. nr.24/2008) nu are aplicabilitate.

În consecință, verificarea legalității Deciziilor nr.234/2006 și nr.269/2006 emise de CNSAS se va realiza în considerarea prevederilor legii în temeiul căreia au fost emise, anume a Legii nr.187/1999, cu modificările și completările ulterioare.

8.3. *Cu privire la stabilirea incidenței în speță a înscrisurilor depuse de paratul C.N.S.A.S.* la ultimul termen de judecată și, mai mult, a sferei de cuprindere a elementelor probatorii propuse de parat în susținerea menținerii deciziilor contestate, Curtea a conchis ca răspunsul nu poate fi decât în sensul obligativității instanței, sesizate ca urmare a exercitării caii de atac prevăzute de art.16 alin.(1) din Legea nr.187/1999, să continue judecata, dar prin încuviințarea și administrarea probelor propuse de părți necesare în justa soluționare a cauzei și cu respectarea principiilor generale de drept mai sus reținute, însemnând că, în privința elementelor de proba pe care se poate baza CNSAS în susținerea legalității deciziilor emise, nu pot fi reținute decât strict materialele în baza cărora s-a ajuns, în cuprinsul deciziilor, la concluzia existenței calității de colaborator al reclamantului (cele avute în vedere în emiterea primei decizii, respectiv cele avute în vedere în soluționarea contestației de către Colegiul C.N.S.A.S., dacă documentația a fost completată potrivit art.16 alin.(3) din Legea nr.187/1999). O interpretare largă, extensivă, a normelor juridice în aceasta privință, ar însemna depășirea spiritului legii și chiar încălcarea unor drepturi fundamentale ale persoanei care a înțeles să conteste, în temeiul art.16 alin.(1) din Legea nr.187/1999, cu modificările și completările ulterioare, decizii pronunțate în cadrul unor proceduri jurisdicționale (asupra naturii atribuțiilor C.N.S.A.S. de a decide cu privire la apartenența/ colaborare a persoanelor verificate, respectiv de a soluționa contestațiile împotriva acestor decizii pronunțându-se Curtea Constituțională prin Decizia nr.51/2008). Ori, singura cale de atac în sistemul judecătoresc pusă la dispoziție de Legea nr.187/1999 și dublată

apoi prin O.U.G. nr.24/2008 trebuie să asigure persoanei care a înțeles să atace deciziile CNSAS emise în procedura jurisdicțională extraordinară ca instanța va verifica actele jurisdicționale extraordinare în considerarea exclusiv a documentației avute în vedere și a motivării reținute de CNSAS, fără posibilitatea ca instanța să extindă activitatea de colaborare prin reținerea altor aspecte de fapt decât cele statuate de CNSAS, tocmai în considerarea faptului ca actele CNSAS au natura nu doar administrativă (spre a putea fi remediate sau completate, sub aspectul motivării în fapt), ci chiar jurisdicționala și ating elemente esențiale privind persoana vizată, și nu aspecte patrimoniale.

Ca atare, a reținut prima instanța, a permite ca paratul să propună oricând orice probă nouă sau reevaluarea în defavoarea reclamantului a unor materiale probatorii verificate de C.N.S.A.S. și considerate ca nerelevante în probarea calității de colaborator al Securității ar însemna acceptarea unui tratament discriminatoriu nejustificat obiectiv în raport cu persoane aflate în situație similară din punct de vedere procesual-juridic (cele a căror calitate de lucrător/ colaborator se dorește a fi realizată în temeiul noii legi), în sensul că în situația celor care au contestat decizii de apartenență/colaborare emise în temeiul Legii nr.187/1999 instanța de judecată ar avea o competență mărită, putând stabili corectitudinea concluziei CNSAS în considerarea unor probe ce nu au fost avute în vedere sau considerate nerelevante de către CNSAS, deși CNSAS nu și-a exprimat, într-o formă legală, poziția în acest sens, dimpotrivă, în cazul celei de-a doua situații, statuând că respectivele înscrisuri nu probează calitatea respectivă. Or, o atare competență sporită nu este prevăzută *expressis verbis* în vreo normă legală.

8.4. Cu privire la legalitatea deciziilor contestate, Curtea a stabilit următoarele:

8.4.1. Astfel, sub aspectul criticilor de nelegalitate externă (de formă și procedură), instanța a apreciat ca argumentele prezentate de reclamant nu sunt suficiente să conchidă că Deciziile nr.234 din 15.06.2006 emisă de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității și nr.269/ 07.08.2006, prin care s-a respins contestația formulată împotriva Deciziei nr.234 din 15.06.2006, sunt afectate de nelegalitate.

Cu privire la nelegalitate celor două decizii prin prisma emiterii anterioare a Deciziilor nr.126 din 11.11.2003 și Deciziei nr.101 din 19.05.2005, fără ca actele ce fac obiectul controlului în prezentul litigiu să se întemeieze pe dovezi noi, Curtea a calificat această critică de nelegalitate ca fundamentată pe dispozițiile art.15 alin.(8) din Legea nr.187/1999 în vigoare la data emiterii Deciziilor nr.234/2006 și nr.269/ 2006, anume cu modificările aduse inclusiv prin O.U.G. nr.16/2006. Potrivit acestor prevederi posibilitatea Colegiului Consiliului de a se pronunța din oficiu

cu privire la activitatea de politie politica a unei persoane asupra căreia s-a pronunțat anterior este restrânsa doar la situația în care apar „probe noi”, numai în aceasta situație fiind posibilă reexaminarea situației unei persoane cu privire la care există deja emisă o decizie anterioară rămasă definitivă. Or, în speță, într-adevăr, cu privire la activitatea de poliție politică în sensul Legii nr.187/1999, cu modificările și completările ulterioare, au fost emise nu una, ci chiar două astfel de decizii, rămase definitive conform art.17 alin.(1) prima ipoteza din Legea nr.187/1999, prin necontestare, anume:

Decizia nr.126 din 11.11.2003, prin care Colegiul C.N.S.A.S. a stabilit că reclamantul, verificat în virtutea calității de Președinte al Partidului Umanist Român la cererea Cotidianului „Ziua” și în temeiul art.21 din Legea nr.187/1999, nu a fost agent/colaborator al securității ca poliție politică: Decizia nr.101/19.05.2005, prin care Colegiul C.N.S.A.S. a stabilit că reclamantul, verificat din oficiu în considerarea statutului de candidat pentru demnitatea de senator din partea Uniunii Naționale PSD + PUR, nu a fost agent/ colaborator al securității ca poliție politică.

Curtea a apreciat că situația se regăsește în ipoteza normei art.15 alin.8 din Legea nr.187/1999, întrucât Colegiul CNSAS s-a pronunțat „din oficiu”, în speță în considerarea prevederilor art.3/1 alin.(1) din lege.

În acest sens, instanța a reținut ca sintagma utilizată de legiuitor din oficiu nu trebuie înțeleasă ca desemnând aceeași expresie juridică folosită în art.3 alin.(2) și art.3/1 alin.(1) din lege, aceasta din urmă spre a face distincție între modalitatea principală de sesizare a CNSAS cu o verificare (anume la cererea unei persoane interesate, conform art.2 alin.1 din lege). Dimpotrivă, expresia utilizată în art.15 alin.8 trebuie înțeleasă într-un sens mai larg, acoperind toate modalitățile de sesizare, inclusiv sesizarea din oficiu, așadar din proprie inițiativă, în cazul primirii unor noi probe în custodia CNSAS. În acest sens, trebuie a se da o interpretare funcțională și cu respectarea tuturor principiilor de drept aplicabile, scopul reglementării fiind acela de a exclude posibilitatea CNSAS de a reexamina oricând o decizie anterioară a sa rămasă definitivă în lipsa unor elemente de probă noi, indiferent de modalitatea în care a fost sesizată cu reverificarea și indiferent dacă reverificarea se realizează în conformitate cu art.3/1 alin.(1) din lege.

Astfel, Curtea a avut în vedere practica Curții Europene a Drepturilor Omului, aceasta pronunțându-se constant în sensul că „nicio parte nu este îndreptățită la revizuirea unei decizii finale și executorii numai în scopul de a obține o reexaminare a cauzei și o nouă decizie”, iar desființarea unei decizii finale ar crea un climat de incertitudine juridică și ar reduce încrederea în statul de drept, având în vedere că unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității

raporturilor juridice (cu titlu de ex: cauza Raicu împotriva României, cauza Androne împotriva României).

Așadar, în raport cu conținutul concret al normei art.15 alin.(8) din Legea nr.187/1999, cererea de reexaminare a unei soluții pronunțate, rămasă definitivă, apare ca inadmisibilă numai dacă nu ar avea la bază probe noi care să nu fi fost analizate cu ocazia emiterii primei soluții, această instituție (reexaminarea în prezența unor probe noi) neîncălcând autoritatea de lucru judecat și fiind singura situație prevăzută de lege în care calitatea de colaborator/agent al securității, deja analizată, poate fi reanalizată. În acest sens, prima instanța a avut în vedere practica instanței supreme în materie (Decizia nr.2982 din 29.05.2009 pronunțată de I.C.C.J. - Secția contencios administrativ și fiscal în dosar nr.1273/36/2008);

A mai făcut precizarea că, deși prevederile art.5 din Legea nr.187/1999 la momentul emiterii deciziilor anterioare avea o redactare ușor diferită de prevederile art.5 din lege la momentul emiterii Deciziilor nr.234/2006 și nr.269/2006 (în urma modificării prin O.U.G. nr.16/2006), sfera de cuprindere a activităților considerate de colaborare cu organele de securitate, ca poliție politică, în vechea forma era una mai largă și includea inclusiv tipul de activitate de colaborare reglementată prin forma de la data emiterii deciziilor contestate. În plus, însuși legiuitorul a considerat, prin introducerea fără distincții a art.15 alin.(8) din lege (și apoi art.32 din O.U.G. nr.24/2008, noua reglementare privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității), necesitatea respectării principiului securității raporturilor juridice rezolvate în mod definitiv și a principiului neretroactivității legii civile.

Curtea a considerat că un înscris/altfel de dovada ce poate fi avut în vedere în stabilirea calității de agent sau colaborator al Securității, ca poliție politică comunistă, în sensul art.15 alin(5) din Legea nr.187/1999 rep., este admisibil în reexaminarea unei decizii anterioare definitive a Colegiului CNSAS dacă îmbracă un caracter de noutate, de principiu aceasta însemnând ca respectiva proba să nu fi existat la dosarul în care a fost pronunțată decizia anterioară. Totuși, raportat la prevederile legale și prin abordarea unei interpretări logice, sistematice și teleologice a legii privind accesul la propriul dosar și deconspirarea poliției politice comuniste, dar și în considerarea principiilor de drept mai sus reținute, Curtea a apreciat că nu trebuie înțeles acest caracter de noutate într-un sens restrictiv, impunându-se ca acesta să fie stabilit în concret în funcție de posibilitatea efectivă a CNSAS de a examina o anumită probă în cadrul verificării calității de agent/ colaborator a unei persoane.

De altfel, intenția legiuitorului de a fi dată o interpretare largă interesului caracterului de noutate al probei reiese și din modalitatea de redactare a art. 32 din noua reglementare privind accesul la propriul dosar

si deconspirarea Securității, în art.32 din O.U.G. nr.24/2008 prevăzându-se posibilitatea reexaminării unei decizii de neapartenență sau necolaborare emise in temeiul Legii nr.187/1999 în cazul descoperirii unor documente și informații noi și neprocesate, așadar relevantă fiind informația în sens larg deținută de CNSAS.

Față de cele expuse, examinând în concret caracterul de noutate a probelor ce au stat efectiv la baza deciziei de colaborare cu fosta poliție politică comunistă (nota semnata olograf, sub nume nereal *FELIX*, data 29.12.1977 și făcând referire la cetățeanul austriac de origine româna L.G; consemnările lt. M.P, datate 22.11.1970, cu privire la modul cum a decurs contactarea reclamantului, la acel moment translator de limba germana al echipei de hochei pe gheață a Norvegiei; declarația scrisă și semnată olograf cu nume real, datată iunie 1980; nota olografă, semnata cu numele real și datată 17.10.1977, prin care informează conducerea întreprinderii VITROCIM, la care era angajat, cu privire la cele doua rude ramase în străinătate), prima instanța a apreciat ca numai primele două înscrisuri imbrica un caracter de noutate în sensul legii, astfel încât numai acestea vor fi reținute și examinate, în schimb celelalte două, semnate cu numele real, nu vor fi avute în vedere prin prisma inadmisibilității emiterii unei decizii contrare celor anterioare in temeiul aceluiași probe avute în vedere și cu ocazia deciziilor anterioare, rămase definitive.

Curtea a considerat ca înscrisul reprezentat de nota semnata olograf, sub nume nereal *FELIX*, data 29.12.1977 și făcând referire la cetățeanul austriac de origine romana L.G., poate fi calificată ca o proba noua, întrucât acesta nu a fost efectiv luat în considerare de către CNSAS cu ocazia emiterii deciziilor anterioare definitive de necolaborare prin prisma imposibilității de stabilire a faptului ca a fost întocmit de către reclamant, in lipsa altor elemente de proba adjuvante si a împrejurării ca nici reclamantul nu și-a însușit aceste înscrisuri. Astfel, din actele dosarului (Decizia nr.234/2006, nota de constatare), rezultă că respectivul înscris a fost reanalizat prin coroborare „cu noile documente existente in dosarele menționate în preambul și cu recunoașterea de către domnul Voiculescu Dan a faptului că respectivele note, semnate cu numele de cod *FELIX*, au fost întocmite și furnizate organelor de securitate chiar de domnia sa”.

Într-adevăr, din actele dosarului (transcrierea audierii reclamantului din ședințele din 13.06.2006), s-a reținut ca reclamantul a confirmat ca îi aparține scrisul și semnătura notei din 29.12.1977, fără ca în acest moment al analizei instanța sa se aplece asupra modalității de însușire a numelui nereal *FELIX*, sub acest aspect părțile prezentând poziții divergente.

În acest context, Curtea a apreciat ca acest înscris are caracter de noutate in sensul art.15 alin.(8) din Legea nr.187/1999 rep., cât timp, deși existent în arhiva CNSAS și la dosarele în care au fost emise deciziile

anterioare definitive de necolaborare cu poliția politică comunistă, acesta nu a fost avut în vedere efectiv de către CNSAS prin prisma faptului ca nu apărea semnat cu numele real și nici partea reclamantă nu a înțeles să-și însușească la acel moment documentul. Ori, cât timp probele noi (fișă personală, nedată, emisă de direcția a III-a, prelucrată în evidența electronică la 21.01.1981, nesemnată, respectiv recunoașterea reclamantului ca este autorul notei) dau o nouă dimensiune probatorie respectivului înscris, dimensiune imposibil de stabilit în momentul emiterii deciziilor anterioare, Curtea a conchis ca aceasta nota are caracter de noutate în sensul Legii nr.187/1999 republicată.

În sfârșit, înscrisul reprezentat de consemnările lt. M.P, datat 22.11.1970, cu privire la modul cum a decurs contactarea reclamantului, la acel moment translator de limba germană al echipei de hochei pe gheață a Norvegiei, s-a apreciat că reprezintă fără echivoc o probă nouă, întrucât nu a fost deținut și cunoscut de către CNSC până în 06.06.2006, acesta fiind inserat în dosarul R 144460, titular Voiculescu Dan. Conform notei de constatare întocmită de CNSAS, acest dosar a fost deschis în vederea supravegherii informative a sportivilor români și străini, a activității coordonate de CNEFS (Comitetul Național pentru Educație Fizică și Sport), unde titularul era colaborator extern și supravegherea informativă obiectivelor „VERA” și „CIORAN”, precum și a altor elemente suspecte din cadrul VITROCIM, pentru perioada 1970-1975 și conține documente din două dosare de rețea cu cote cod distincte, dosare care au fost comasate: F.R. 101652, deschis de I.S.M.D. în 1970 (deducție pentru an) și F.R. 107272, deschis de Direcția a III-a în 1973.

În consecință, cu privire la prima critica de nelegalitate susținută de reclamant prin prisma inadmisibilității reverificării calității sale de colaborator în baza unor probe ce nu au caracter de noutate față de cele administrate în cadrul dosarelor anterioare, finalizate cu emiterea deciziilor definitive de necolaborare, Curtea a constatat-o ca fiind fondată doar în parte, cu efectul înlăturării din bagajul probator al paratului în emiterea deciziilor contestate a celor două înscrisuri (nota olografa, semnată cu numele real și datată 17.10.1977, prin care informează conducerea întreprinderii VITROCIM, la care era angajat, cu privire la cele două rude ramase în străinătate, respectiv declarația scrisă și semnată olograf cu nume real, datată iunie 1980), însă cu menținerea celorlalte două înscrisuri, anume: nota semnată olograf, sub nume nereal FELIX, datată 29.12.1977 și făcând referire la cetățeanul austriac de origine română L.G., respectiv consemnările lt. M.P, datate 22.11.1970, cu privire la modul cum a decurs contactarea reclamantului, la acel moment translator de limba germană al echipei de hochei pe gheață a Norvegiei. Referitor la critica de nelegalitate axată pe încălcarea dreptului său la apărare, al dreptului de a beneficia de

prezumția de nevinovăție și de adagiul *in dubio pro reo* cu ocazia emiterii Deciziei nr.234 din 15.06.2006, respectiv cu ocazia reexaminării documentației în cadrul soluționării contestației împotriva acesteia, Curtea a apreciat că este nefondată.

În privința invocării prezumției de nevinovate și a principiului *in dubio pro reo*, Curtea a constatat, în principal, că aceste principii intervin în materie sancționatorie-penală, în speță aflându-ne într-un litigiu de drept public administrativ.

Totuși, având în vedere natura litigiului și consecințele juridice ale celor două decizii contestate (consemnarea publică prin publicarea în M. Of. și comunicarea deciziilor rămase definitive mijloacelor de informare în masă), cât și ținând seama de Rezoluția nr.1096/96 a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei relativ la măsurile de demantelare a trecutului fostelor regimuri totalitare comuniste - care se refera nu numai la măsurile de lustrare, cât și la cele mai generale, inclusiv de deconspirare a persoanelor care au colaborat cu organele de represiune ale fostelor regimuri totalitare comuniste -, Curtea a apreciat că măsurile luate de stat în atingerea acestui scop trebuie să fie compatibile cu stat democratic, fiind în acest sens necesar să fie respectate mai multe principii specifice statului de drept, între care acela al garantării dreptului la apărare, la prezumția de nevinovate până la momentul în care culpabilitatea este probată, cât și cel al dreptului la un recurs judiciar împotriva deciziilor de natura administrativă sau analoage acestora.

Așadar, procedura trebuie să fie una completă și echitabilă, însemnând garantarea următoarelor drepturi: de a beneficia de un avocat; de a avea acces la elementele reținute în cadrul deciziilor contrare acestuia și de a avea posibilitatea de a le contesta; de a putea aduce propriile elemente de probă la dosar; de a beneficia de o audiență publică, la cererea sa; de a putea formula o cale de atac înaintea unei instanțe judiciare independente.

Or, Curtea a observat că nu există elemente probatorii care să conchidă că reclamantului i-au fost încălcate atare principii, întrucât, din actele dosarului, rezultă că au fost respectate dispozițiile art.15 alin.(6) și art.16 alin.(3) teza finală din Legea nr.187/1999 rep., respectiv prevederile art.39 și 42 alin.(3) din Regulamentul de organizare și funcționare a CNSAS, aprobat prin Hotărârea nr.17/2000 a Parlamentului României, care stabilesc întinderea drepturilor persoanei verificate în cadrul procedurilor de funcționare a Colegiului CNSAS, atât în cadrul verificării inițiale și emiterii deciziei, cât și în cadrul reexaminării ca urmare a adresării unei contestații. Astfel, rezultă că dreptul de a fi ascultat a fost respectat și, de asemenea, nu sunt elemente probatorii care să releve încălcarea dreptului reclamantului de a depune înscrisuri în susținerea contestației împotriva Deciziei nr.234 din 15.06.2006 și de a lua cunoștință de elementele de probă

reținute de CNSAS. În plus, partea a avut la îndemâna și calea de atac în fața unei instanțe judecătorești independente, pe care a utilizat-o.

Referitor la critica de nelegalitate a deciziilor contestate, axată pe incompatibilitatea unui membru al CNSAS, Curtea a reținut că acest argument nu poate fi analizat ca un motiv de nelegalitate a celor două decizii, în lipsa unor prevederi legale în acest sens. Astfel, aspectele faptice prezentate de reclamant în legătură cu antepunerea unui membru al Colegiului CNSAS nu atrage, *ex lege*, nelegalitatea deciziei adoptate de Colegiu, ci, eventual, putea atrage aplicabilitatea altor prevederi privind răspunderea disciplinară a respectivului membru, în cadrul unei cercetări disciplinare în conformitate cu prevederile art.44 și urm. din Regulament.

Extinderea aplicabilității instituției juridice a antepunerii reglementate de prev. art.27 pct.7 Cod procedura civilă în cazul procedurii de funcționare a Colegiului CNSAS în lipsa unor prevederi legale nu poate fi acceptată. În plus, așa cum s-a menționat și în precedent, partea are asigurată respectarea tuturor drepturilor apte a dovedi nelegalitatea deciziilor contestate în cadrul prezentului litigiu, așadar în fața unei instanțe de judecată.

Cu privire la viciile de formă a Deciziei nr.269/2006, Curtea a reținut următoarele:

Referitor la viciul rezultat de nemotivarea deciziei, s-a considerat că paratul CNSAS nu și-a încălcat obligația prevederilor de art.18 alin.4 din Regulamentul de organizare și funcționare a CNSAS, aprobat prin Hotărârea nr.17/2000 a Parlamentului României, aceea de a motiva în fapt și drept orice decizie. În speță, decizia este aceea de a stabili calitatea pârâtului de colaborator al Securității ca poliție politică, aceasta decizie fiind motivată în concret atât în drept cât și în fapt în cuprinsul Deciziei nr.234 din 15.06.2006, astfel încât partea a putut cunoaște considerațiile Colegiului CNSAS în emiterea acestei hotărâri, considerații menținute prin Decizia nr.269/2006. În plus, nu s-a produs nicio vătămare reclamantului printr-o eventuală lipsă sau deficiență de motivare a deciziei emise în soluționarea contestației împotriva Deciziei nr.234 din 15.06.2006, cât timp reclamantul a supus controlului judecătoresc aspectele de nelegalitate internă a Deciziei nr.234/15.06.2006.

Referitor la criticile de nelegalitate privind viciile în activitatea Colegiului CNSAS cu ocazia ședinței în care a fost adoptată Decizia nr.269/2006, Curtea a apreciat-o ca fiind nefondată.

Astfel, cvorumul reprezintă acea formalitate necesară a fi îndeplinită pentru ca ședința să fie legal constituită și reprezintă numărul de membri, raportat la numărul total al membrilor organului colegial, care trebuie să fie prezenți pentru ca deliberările acestuia să fie valabile, exemplu: ședințele consiliului local sunt valabil constituite în prezența majorității

membrilor. Majoritatea se referă la numărul de voturi necesare pentru ca acel act să fie valabil adoptat.

Potrivit art.24 din Hotărârea nr.17/2000 pentru adoptarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, „Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității lucrează în prezența a cel puțin 8 membri și adoptă decizii cu majoritatea de voturi. Decide votul președintelui care conduce ședința în momentul votării”.

La ședința în care a fost adoptată decizia contestată au fost prezenți 9 membri. La aceasta 3 membri s-au abținut, 3 au votat împotriva și 3 membri au votat pentru soluția de respingere a contestației, între aceștia din urma inclusiv președintele Colegiului.

Pentru că trei membri s-au abținut, decizia a fost adoptată cu majoritatea de voturi și nu constituie motiv de nelegalitate, întrucât s-au luat în calcul voturile exprimate și nu abținerile și, în plus, s-a ținut seama de caracterul decisiv al votului președintelui, care, firește, nu poate fi incident decât în situația unei egalități de voturi.

În soluționarea acestei critici de nelegalitate, Curtea a avut în vedere nu numai interpretarea judicioasă ce trebuie data, în lumina instanței, prevederilor art.24 din Regulamentul CNSAS de la data emiterii Deciziei nr.269/2006, cât și practica instanței supreme în aceasta materie (Decizia nr.2982 din 29.05.2009 pronunțată de I.C.C.J. - Secția contencios administrativ și fiscal în dosar nr.1273/36/2008) și necesitatea ca instanța sa urmeze o practică stabilită de instanța supremă, ținând seama și de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (cauza Beian contra României, cauza Ștefan și Ștef contra României, cererile conexate nr.24428/03 și 26977/03, Hotărârea din 27 ianuarie 2009), potrivit căreia atunci când practica neunitară apare și se menține în cadrul celei mai înalte autorități judiciare din țară, care are atribuții în unificarea practicii judiciare și care, contrar acestor atribuții devine ea însăși sursa insecurității juridice, situația aduce atingere principiului securității juridice și reduce încrederea publicului în sistemul judiciar.

S-a considerat ca fiind nefondat și ultimul viciu de forma adus Deciziei nr.269/2006, cel fondat pe încălcarea prevederilor art.16 din Legea nr.187/1999 în privința termenului de soluționare a contestației formulate de reclamant împotriva Deciziei nr.234/15.06.2006. Astfel, deși s-a constatat că, într-adevăr, termenul de 30 de zile curgând de la depunerea contestației a fost depășit cu câteva zile, acest aspect nu este unul esențial, de natură a afecta legalitatea Deciziei nr.269/2006, în condițiile în care legea nu prevede o sancțiune de acest gen și, astfel, termenul apare ca având natura de recomandare.

8.4.2. Sub aspectul motivelor de nelegalitate internă, axate pe susținerea greșitei aprecieri dată de CNSAS elementelor de probă pe care și-a întemeiat deciziile, Curtea a constatat următoarele:

Potrivit dispozițiilor art.5 alin.(1) din Legea nr.187/1999, prin poliție politică se înțelege toate activitățile securității statului sau ale altor structuri și instituții cu caracter represiv, care au vizat instaurarea și menținerea puterii totalitar comuniste, precum și suprimarea sau îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În accepțiunea acestui act normativ, sfera de cuprindere *rationae personae* este bine delimitată, colaborator al poliției politice comuniste fiind considerată persoana care a furnizat sau a înlesnit transmiterea de informații, indiferent sub ce formă, precum note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrătorii operativi, prin care se denunțau activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist, de natura să aducă atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului (art.5 alin.(3) din Legea nr.187/1999).

Curtea a constatat că definiția conceptului juridic de colaborator al poliției politice comuniste prin art.5 alin.(3) din Legea nr.187/1999 rep. are un conținut precis și transparent și nu impune necesitatea existenței unui angajament scris de colaborare, nici dovada că activitatea a fost recompensată de organele de Securitate statului sau altor structuri și instituții cu caracter represiv. Altfel spus, legea nu stabilește o apropiere formalistă pentru calificarea colaboratorului, nefiind nici obligatorie, cum nici suficientă, dovada consemnării scrise, pe calea unui angajament, a manifestării de voință a unei persoane de a desfășura activitate de colaborare cu fosta Securitate ca poliție politică comunistă, dimpotrivă legea impunând un criteriu axat pe valorile statului de drept, anume unul obiectiv, substanțial, ci nu unul formal. Astfel, colaborarea trebuie să fie una efectivă, reală și să rezulte din note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrătorii operativi.

Acest criteriu obiectiv nu impune nici necesitatea dovedirii recompensării persoanei ce face obiectul verificării calității de colaborator, o atare împrejurare putând sprijini alte elemente de probă din care să reiasă fără echivoc desfășurarea unei activități de colaborare în sensul legii. Trebuie spus că la data verificării reclamantului sub aspectul întrunirii sau nu a calității de agent/ colaborator al poliției politice comuniste (iunie - august 2006) legiuitorul părăsise deja abordarea mixtă în ceea ce privește sfera de cuprindere *rationae personae* a înțelesului conceptului juridic de colaborator, cât timp nu a mai menținut, precum în forma inițială a Legii nr.187/1999 rep., considerarea că și colaborator inclusiv a persoanei "care a fost retribuită sau recompensată în alt mod pentru activitatea desfășurată în această calitate" (art.5 alin.3 lit.(a)).

De asemenea, instanța de fond a mai reținut ca același criteriu obiectiv, rezultat din interpretarea logico-sistematică dar, mai ales, teleologică a normei juridice, impune concluzia ca deținerea calității de urmărit de Securitate nu este una incompatibilă cu cea de colaborator al acesteia, cu atât mai mult cu cât perioadele în care ar fi deținute aceste calități nu s-ar suprapune, neexistând argument logic pentru care legiuitorul ar fi considerat necesară excluderea cumulării celor două calități, dimpotrivă adevărul istoric demonstrând că Securitatea a practicat de cele mai multe ori activități atât de racolare cu titlu de colaborator, cât și activități de supraveghere informativă a aceleiași persoane, important fiind examenul probator concret în cauză.

Același criteriu obiectiv, stabilit de legiuitor prin modul de redactare a art. 5 din Legea nr.187/1999 rep., conduce la concluzia nepertinentei din punct de vedere juridic și a altor argumente prezentate de reclamant.

Astfel, legiuitorul nu a conexat posibilitatea stabilirii calității de colaborator al fostei poliții politice comuniste de stabilirea în prealabil a calității de agent al aceleiași poliții a ofițerilor în legătura cărora s-a aflat persoana făcând obiectul verificării calității de colaborator, pe de-o parte pentru că pot exista împrejurări, precum cele învederate de pârât, în care nu se ajunge la o atare stabilire anterioară a calității de agent, iar, pe de altă parte, esențială fiind verificarea calitativă a activității desfășurate de persoana făcând obiectul verificării calității de colaborator prin raportare la cerințele legii.

Pentru aceleași argumente, a apreciat instanța, chiar dacă se poate considera posibil că adevărul decriptat din notele întocmite de ofițeri ai fostei Securități să nu reflecte întrutotul și în toate cazurile în modul cel mai fidel realitatea, totuși legiuitorul a interesat să acorde valoare probatorie înscrisurilor emise de la organele poliției politice comuniste, o abordare contrară din perspectiva mijloacelor de probă putând avea consecința compromiterii atingerii finalității legii, anume deconspirarea poliției politice, în acest sens Curtea având în vedere prevederile art.15 alin.(5) din Legea nr.187/1999 cu modificările și completările ulterioare.

Curtea a considerat că nu poate îmbrățișa teza reclamantului, în sensul reținerii sensului termenului de "denunț" din dreptul procesual penal, fiind evident, din interpretarea logico-sistematică și, mai ales, teleologică, faptul că interesul este unul mai larg, observându-se mai ales că legiuitorul nu a recurs la redactarea termenului "denunț" cu titlu substantival, ci ca predicat al unei propoziții atributive referitoare la calitățile informațiilor furnizate sau cu privire la care a fost înlesnită transmiterea, norma juridică urmărind să sublinieze desfășurarea unei activități de furnizare sau înlesnire informații de o anumită natură, indiferent de forma acestora, inclusiv prezentate verbal și rezultate din

notele ofițerilor din cadrul politiei politice comuniste. În plus, a reține ca fiind corecta cerința ca informația să privească o infracțiune împotriva regimului comunist și sa fie înaintata unui organ jurisdicțional ar însemna a goli de conținut norma juridică față de sfera de reglementare a acesteia.

Curtea a reținut că relația reclamantului cu fosta Securitate ca politie politică este redată în Decizia nr.234/2006 și în nota de constatare, fiind evidențiată și de înscrisurile prezentate de paratul CNSAS în cauză, fiind una de o natura complexa, în sensul că reclamantul, contrar susținerilor sale, a fost recrutat în vederea colaborării cu numele conspirativ "MIRCEA" în anul 1970 de către ISMB în considerarea posibilității informative ca translator de limba germana al echipei de hochei a Norvegiei, urmărindu-se furnizarea de informații cu privire, pe de-o parte, la cetățeni străini pe linie de CNEFS, iar, pe de alta parte, la cetățeni străini de la ASE, în anul 1971 propunându-se scoaterea din rețea întrucât nu vine des în legătura cu cetățeni străini; în perioada următoare, 1973-1975, face obiectul unei verificări pentru a fi recrutat, inclusiv în scopuri de contraspionaj și de stabilire a corectitudinii activității unor reprezentanți ai unor firme ce făceau afaceri cu statul roman, în documentul lipsa din dosarul I 60 (fișă personală, nedată și emisă de Direcția a III-a) relatându-se ca "la data de 13 iunie 1973 a fost recrutat ca informator de către fostul Serviciu 7 (Comercianți)... În timpul colaborării a purtat numele conspirativ "Felix", în scopul "rezolvării unor sarcini de contraspionaj", nume conspirativ sub care a semnat o serie de note (referitoare la cetățeni străini cu care intra în contact în cadrul relațiilor de serviciu, la cele două rude ramase în străinătate, la un coleg de serviciu, care desfășura activității în detrimentul economic al instituției la care activau), note adresate fie conducerii VITROCIM, fie ofițerului de securitate din cadrul U.M. XXXX din cadrul unității de munca; în 1975 se propune încetarea colaborării ca urmare a faptului ca a fost primit în PCR și nu există un obiectiv pe lângă care să fie folosit; din nou face obiectul reluării legăturii cu reclamantul, deși deținea calitatea de membru de partid, pentru rezolvarea unor probleme pe linie de munca în cadrul Comerțului exterior, cu menționarea necesității de a se avea în vedere caracterul nonconformist al acestuia; de asemenea, pe parcursul anilor organele fostei politii politice au urmărit activitatea reclamantului, informându-se cu privire la caracterul nonconformist al acestuia, ce se concretiza în legături cu cetățeni străini fără a fi comunicate în conf. cu Legea nr.23/1971, în încălcarea unor reguli de disciplina cu ocazia deplasărilor în străinătate în cadrul activității de comerț exterior, în ducerea unui trai peste nivelul obișnuit al populației, cât timp partea avea inclusiv un autoturism marcă străină, imobilul său fiind dotat cu încălzire centrală și piscină, motiv pentru care în 27.10.1977 se propunea să nu i se aprobe deplasarea în străinătate pe linie de serviciu,

întrucât „nu prezintă garanții moral-politice”; în iulie 1979 U.M. 0625 a început urmărirea informativă a reclamantului pentru relații neoficiale cu cetățeni străini și încălcarea Legii nr.23/1971, acest dosar d.u.i „DORIN” fiind finalizat ca urmare a discuției purtate de ofițerul de Securitate cu reclamantul în iunie 1980, moment și scop în care a și fost dată o declarație de către reclamant, anume cea din iunie 1980, din cuprinsul acesteia rezultând ca „analiza” menționată la finalul acestei declarații a fost făcută cu acest ofițer, care avea în lucru dosarul d.u.i, în scopul închiderii acestui dosar privind urmărirea informativă a reclamantului.

Potrivit art.5 alin.(3) din Legea nr.187/1999 rep. în forma în vigoare la data emiterii deciziilor contestate: „Este colaborator al poliției politice comuniste, în sensul prezentei legi, persoana care a furnizat sau înlesnit transmiterea de informații, indiferent sub ce formă, precum note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrătorii operativi, prin care se denunțau activitățile sau atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist, de natura să aducă atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului”.

Din definiția legală a colaboratorului poliției politice comuniste se desprinde necesitatea întrunirii următoarelor condiții cumulative:

- reținerea unei activități efective de furnizare sau înlesnire a transmiterii unor informații, indiferent sub ce formă, către Securitatea statului sau către una din structurile sau instituțiile cu caracter represiv (în sensul art.5 alin.(1) din Legea nr.187/1999 rep.), informații prin care să fie denunțate activitățile sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist;
- respectivele activități denunțate să fie de natură a aduce atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Cu privire la raportul privind modul cum au decurs discuțiile cu Voiculescu Dan din data de 22.02.1970, consemnat în dosarul R144460, din verificarea întrunirii ipotezei legii prin raportare la elementele de probă reținute în speță, Curtea a observat că informațiile denunțau activitățile și atitudini potrivnice regimului totalitar comunist, constând în atitudini neconforme viziunii regimului comunist prin aceea că, în afară reglementarilor legale, se contactau cetățeni străini sportivi ai echipelor naționale în scopul schimbului de pachete pentru sau provenind de la rude/ cunoștințe din străinătate. Curtea a reținut că victimele informațiilor furnizate nu erau identificate și nici nu rezulta că erau identificabile la momentul furnizării informațiilor, cât timp se făcea referire la cetățeni romani în mod general - cel mai probabil spectatori - greu de identificat după un an de zile și, în plus, informația pare mai mult una transmisă de complezență, cât timp de la acel moment, în ce privește campionatele în curs, reclamantul s-a eschivat de la furnizarea unor informații similare, când posibilitatea era de identificare a victimelor informațiilor existente.

Mai mult decât evident, nici restul conținutului raportului (așa cum a fost reținut în motivarea Deciziei nr.234/2006) nu dovedește furnizarea unor informații care să întrunească calitatea impusa de lege, aceste informații nefiind unele specificate în concret spre a se stabili dacă, într-adevăr, se refereau la „activități și atitudini potrivnice regimului totalitar comunist”, precum și modul în care prin aceasta informație pârâțul ar fi vizat îngrădirea drepturilor și libertăților fundamentale.

Cu privire la nota semnata olograf, sub nume nereal FELIX, data 29.12.1977 și făcând referire la cetățeanul austriac de origine romana L.G., prima instanță a reținut ca informațiile denunțau activități și atitudini potrivnice regimului totalitar comunist, constând în defăimarea politicii regimului comunist și de atragere materială și spirituală a unor cetățeni romani la fuga din țara sau luarea de poziție revoluționară.

În aceeași ordine de idei, Curtea a constatat ca, deși nota conține și informații utile pe linie de serviciu, în schimb restul informațiilor (privind activitățile și atitudinile potrivnice) nu pot fi considerate ca furnizate cu titlu de atribuție de serviciu, de natură să excedă sferei de aplicabilitate a art.5 alin.(3) din Legea nr.187/1999 rep. În al doilea rând, persoana ale cărei atitudini potrivnice regimului totalitar comunist au fost denunțate este una identificata, neavând relevanta ca era cetățean străin, așa cum s-a reținut mai sus.

În al treilea rând, informațiile erau furnizate unei structuri de politie politica cât timp, așa cum rezultă din actele dosarului (inclusiv răspunsurile reclamantului în cadrul audierilor din ședințele CNSAS, cât și declarația autentificata a mr. N.M.), au fost date ofițerului de Securitate din cadrul VITROCIM, mr. N.M., de la U.M. XXXX-XX (indicativ XX/XX/XX), din structurile Departamentului de Securitate. În sfârșit, atitudinea și activitatea potrivnică regimului totalitar comunist era, într-adevăr, de natură a aduce atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei vizate, anume dreptul la libertatea de exprimare.

Într-adevăr, furnizarea respectivelor informații a expus persoana în cauza unor consecințe negative vizând îngrădirea următoarelor drepturi și libertăți fundamentale ale omului, consacrate legislativ în epocă, anume dreptul la libertatea de exprimare, consacrat în art.28 din Constituția Republicii Socialiste România din 1965, în vigoare în perioada de referință, potrivit căruia „Cetățenilor Republicii Socialiste România li se garantează libertatea cuvântului, a presei, a întrunirilor, a mitingurilor și a demonstrațiilor”; art.19 pct.2 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, ratificat de România prin Decretul nr.212/ 1974, texte potrivit cărora „(2) Orice persoana are dreptul la libertatea de exprimare; acest drept cuprinde libertatea de a căuta, de a primi și de a

răspândi informații și idei de orice fel, indiferent de frontiere, sub forma orală, scrisă, tipărită ori artistică, sau prin orice alt mijloc, la alegerea sa”.

În consecință, Curtea a constatat că aceasta notă, din data de 09.12.1977, justifică stabilirea calității de colaborator al fostei poliții politice comuniste, în acest sens instanța iterând aprecierea criteriului calitativ, ci nu cantitativ, al informațiilor furnizate sau cu privire la care s-a înlesnit transmiterea către structurile poliției politice comuniste, neavând relevanța caracterul singular al informației, așa cum se susține de către reclamant, acesta putând releva cel mult amploarea culpei persoanei a cărei calitate de colaborator îi este stabilită, dar fără consecințe juridice esențiale.

În raport de soluția pronunțată asupra acțiunii principale, Curtea a soluționat în consecință și cererea de intervenție accesorie în interesul paratului CNSAS, anume prin admiterea acesteia, în raport cu prevederile Codului de procedură civilă care impun o atare soluție.

În ceea ce privește însă cheltuielile de judecată solicitate de intervenienții accesorii, Curtea le-a respins ca inadmisibile, reținând că intervenientul accesoriu nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată ale adversarului părții în favoarea căreia a intervenit, dar nici acest adversar nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată ale intervenientului accesoriu.

9. Recursul formulat de reclamantul Voiculescu Dan împotriva Sentinței civile nr.671 din 5 februarie 2010 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Motivul de recurs au fost întemeiate pe dispozițiile art.304¹ Cod procedură civilă.

9.1. Nelegalitatea sentinței recurate raportată la dispozițiile art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art.11, art.20, art.24 din Constituția României și ale Deciziei nr.51 din 31.01.2008 pronunțată de Curtea Constituțională.

Prin Decizia nr.51/2008, Curtea Constituțională a constatat că Legea nr.187/1999 este neconstituțională în ansamblul ei, reținând conflictul grav între prevederile acestei legi și prevederile convențiilor și tratatelor internaționale privind drepturile și libertățile fundamentale ale omului, în primul rând prevederile art.6 din Convenție.

Având în vedere dispozițiile art.6 din Convenție și ale art.20, art.24 din Constituția României și circumstanțele speței, se impunea ca instanța de fond să dispună anularea Deciziei nr.234 din 15.06.2006 emisă de Colegiul C.N.S.A.S. și a Deciziei nr.269 din 7.08.2006, chiar dacă Legea nr.187/1999 nu ar fi fost supusă examenului de constituționalitate și declarată neconstituțională.

Deciziile contestate sunt adoptate cu încălcarea prevederilor art.6 din Convenție, nefiind asigurat dreptul la apărare și la un proces echitabil, iar

organele care au pronunțat cele două decizii neîndeplinind exigențele de imparțialitate și independență cerute de art.6 din Convenție.

Potrivit dispozițiilor constituționale, art.11 alin.(1), art.20 alin.(1) și (2), sancțiunea contrarietății între o normă convențională referitoare la drepturile omului, cu caracter mai favorabil, și o lege internă, este inaplicabilitatea legii interne contrare.

Instanța de fond, chiar în absența unei excepții de neconstituționale, în virtutea rolului său activ, trebuie să cerceteze în ce măsură dispozițiile Legii nr.187/1999 contravin art.6 din Convenție, raportat la motivele și rațiunile aceleiași legi cu cele care au determinat Curtea Constituțională să decidă neconstituționalitatea legii interne.

Se reține în mod greșit de instanța fondului, că decizia Curții Constituționale nu are niciun efect în chiar cauza în care a fost ridicată.

Instanța de fond urma să constate inaplicabilitatea legii interne contrare art.6 din Convenție.

Inaplicabilitatea legii interne contrare nu se confundă cu declararea unor dispoziții legale neconstituționale.

Instanța de fond trebuia să stabilească, prin raportare la dispozițiile art.20 alin.2 din Constituție, în ce măsură dispozițiile Legii nr.187/1999 contravin art.6 din Convenție putând reține chiar motivele invocate de Curtea Constituțională la pronunțarea Deciziei nr.51 din 31.01.2008.

Instanța de fond trebuia să aprecieze asupra legalității deciziilor contestate făcând abstracție de dispozițiile Legii nr.187/1999, ce contravin art.6 din Convenție.

Atâta timp cât procedura în baza căreia au fost emise deciziile este contrară art.6 și pe cale de consecință, este nulă, sancțiunea ce intervine în privința actelor emise conform unei proceduri nule/ nelegale este nulitatea.

Instanța de fond, în aprecierea efectelor Deciziei nr.51/2008 trebuia să țină cont și de faptul că:

- soluționarea litigiului depinde de soluția ce urma a fi pronunțată cu privire la excepția de neconstituționalitate;

- excepția de neconstituționalitate nu putea fi invocată în fața C.N.S.A.S.;

- admiterea unei excepții de neconstituționalitate produce efecte specifice între părțile în litigiul în care a fost ridicată.

9.2. *Critici care vizează nelegalitatea externă a deciziei contestate.*

9.2.1. *Condițiile în care Colegiul C.N.S.A.S. se putea sesiza din oficiu și putea emite Decizia nr.234 din 15.06.2006.*

Din coroborarea dispozițiilor art.15 alin.(8), art.5 alin.(1) și alin.(2), art.5 alin.(3) din Legea nr.187/1999 rezultă faptul că, pe de o parte, Colegiul C.N.S.A.S. nu se poate sesiza din oficiu în vederea stabilirii

calității unei persoane drept colaborator al poliției politice comuniste, iar pe de altă parte, chiar și în ipoteza apariției unor probe noi, în cazul în care Colegiul vizează stabilirea calității de colaborator, nu mai poate avea loc o nouă verificare a unor persoane care au fost verificate anterior și le-au fost emise adeverințe/ decizii de necolaborare.

Pentru ca o probă să prezinte caracter de noutate trebuie îndeplinite cumulativ mai multe condiții, respectiv:

- probele să nu fi fost analizate de C.N.S.A.S. la pronunțarea unei decizii de necolaborare/ neapartenență la structurile poliției politice comuniste;

- să nu poată fi imputată C.N.S.A.S. lipsa de diligență în relevarea unor documente în posesia cărora se află;

- probele să nu se fi aflat la dosarul care anterior fusese analizat de către C.N.S.A.S.

Instanța de fond a constatat, în mod greșit, caracterul de noutate al înscrisului datat 29.12.1977 prin raportare la presupusa fișă personală a recurentului-reclamant.

În mod greșit instanța de fond a apreciat că, deși documentul exista în dosarul inițial, acesta nu a putut fi atribuit reclamantului deoarece acesta nu a recunoscut că el este „Felix”, or, prin apariția presupusei fișe personale, C.N.S.A.S. a putut face legătura între recurentul-reclamant și înscrisul datat 29.12.1977.

Atâta timp cât acest document exista în dosarul inițial, C.N.S.A.S. trebuia să depună toate diligențele și să efectueze toate demersurile necesare pentru a înlătura suspiciunile care eventual planau asupra recurentului-reclamant.

Presupusa fișă nu este probă, nu poartă nicio semnătură, nicio dată, nu este asumată de nicio persoană, deși toate celelalte documente similare cu această fișă personală poartă numele persoanelor care le-au întocmit.

De asemenea, nici declarațiile date de recurent în fața C.N.S.A.S., în condițiile încălcării drepturilor prevăzute de art.6 din Convenție și interpretate ulterior tendențios, nu pot fi „probe noi”, întrucât sesizarea din oficiu a C.N.S.A.S. se făcuse înainte de luarea declarațiilor.

Deciziile emise de Colegiul C.N.S.A.S. sunt acte jurisdicționale asupra cărora autoritatea emitentă nu mai poate reveni, prin modificarea soluției adoptate, actul putând fi anulat doar de o autoritate superioară sau de instanța de judecată.

9.2.2. Cvorumul necesar și modalitatea de exprimare a votului de către membrii C.N.S.A.S. pentru adoptarea legală a Deciziei nr.269 din 7.08.2006.

Potrivit art.24 din Hotărârea nr.17/2000 pentru adoptarea Regulamentului de organizare și funcționare a C.N.S.A.S. „Colegiul C.N.S.A.S. lucrează în prezența a cel puțin 8 membri și adoptă decizii cu

majoritatea de voturi a membrilor prezenți. În caz de egalitate de voturi decide votul președintelui care conduce ședința în momentul votării”.

Instanța de fond citează în mod trunchiat textul art.24, omițând să menționeze „a membrilor prezenți” atunci când precizează în raport de ce trebuie stabilită majoritatea de voturi care decide cu privire la soluția adoptată de Colegiul C.N.S.A.S.

Majoritatea prevăzută de dispozițiile art.24 din Hotărârea nr.17/2000 este de jumătate plus unu din membrii prezenți la deliberări, indiferent de modalitatea de exprimare a votului pro, contra sau abținere.

9.2.3. Lipsa motivării în fapt și în drept a Deciziei nr.269 din 7.08.2006.

Art.18 alin.(4) din Hotărârea nr.17/2000 prevede că toate deciziile Colegiului C.N.S.A.S. trebuie să fie motivate în fapt și în drept, fără a exista o distincție între hotărâri.

Argumentul instanței de fond potrivit căruia nu se impune anularea Deciziei nr.269/2006 pentru lipsa motivării în fapt și în drept, deoarece reclamantul nu a suferit nicio vătămare, nu poate fi primită deoarece nu ne aflăm în ipoteza anulării unor acte de procedură doar dacă se dovedește o vătămare, conform dispozițiilor art.105 alin.(2) Cod procedură civilă, vătămarea fiind presupusă și fiind reprezentată de imposibilitatea instanței de judecată de a analiza în mod pertinent, prin raportare la argumentele invocate în respingerea motivelor de nulitate de către reclamant în cuprinsul contestației.

9.3. Critici care vizează nelegalitatea internă a Deciziilor nr.234 din 15.06.2006 și nr.269 din 7.08.2006.

9.3.1. Activități de colaborare conform dispozițiilor art.5 alin.(3) din Legea nr.187/1999.

Din interpretarea dispozițiilor art.5 alin.(3) sus menționate și potrivit Deciziei nr.51 din 31.01.2008 a Curții Constituționale rezultă că pentru a fi considerată colaborator al poliției politice comuniste, o persoană trebuie să îndeplinească cumulativ anumite condiții:

- să fi furnizat sau să înlesnească furnizarea de informații, indiferent sub ce formă, precum note și rapoarte scrise, relatări verbale consemnate de lucrătorii operativi, către organele represive ale poliției politice comuniste;

- prin informațiile furnizate sau înlesnite să fi fost denunțate activități sau atitudini potrivnice regimului totalitar comunist;

- transmiterea de informații sau înlesnirea transmiterii de informații să fi fost făcută în scop calificat, respectiv în scopul afectării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Nu se poate reține faptul că recurentul-reclamant a furnizat informații către structurile represive, având în vedere că înscrisul datat 29.12.1977 este o notă de convorbire care trebuia comunicată conducerii

VITROCIM, în conformitate cu atribuțiile de serviciu ale recurentului și cu legislația aplicabilă privind apărarea secretului de stat, așa cum rezultă din declarația recurentului și a numitului N.M..

În mod greșit instanța de fond a reținut că acest caracter rezultă din transcrierea audierii reclamantului în ședința din 13.06.2006.

Din această transcriere rezultă însă că presupusa notă a fost dată directorului întreprinderii.

La dosar nu există dovezi că recurentul a avut angajament de colaborare cu Securitatea, nume conspirativ, că a scris note informative adresate Securității, că a primit recompense.

De asemenea, instanța de fond a stabilit în mod greșit că informațiile menționate în cuprinsul presupusei note informative din data de 29.12.1977 vizează denunțarea unor atitudini sau acțiuni potrivnice regimului comunist.

Prin comparare cu nota datată 3.02.1982, pe care instanța de fond a înlăturat-o datorită conținutului irelevant, nota din 29.12.1977 cuprinde același gen de informații.

Prin înscrisul din 29.12.1977 sunt menționate cu titlu generic activități desfășurate de L.G., într-un interval începând cu 4 ani înaintea datei la care a fost elaborat înscrisul, activități care contraveneau legilor țării și nu regimului comunist.

Din analiza înscrisurilor administrate în dosar reiese că întreaga activitate a recurentului nu a vizat în niciun fel și în niciun moment urmărirea lezării drepturilor și libertăților fundamentale ale unor persoane.

Dacă s-ar fi urmărit sau s-ar fi dorit să fie încălcate drepturile și libertățile fundamentale ale lui L.G. sau dacă s-ar fi urmărit ca aceste informații să ajungă la Securitate, atâta timp cât recurentul cunoștea încă din 1972 atitudinea și opinia lui L.G. față de legile țării și încercările acestuia de a determina cetățenii români să fugă din țară, nu ar fi așteptat 4 ani pentru a face cunoscute aceste aspecte Securității.

10. Concluzii scrise formulate de intimatul Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

10.1. Față de motivele invocate de recurent cu privire la pretinsa nelegalitate a sentinței atacate, în raport de art.6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și în raport de incidența Deciziei nr.51/1998 a Curții Constituționale.

Susținerile recurentului nu țin seama de prevederile art.34 din O.U.G. nr.24/2008, modificată prin Legea nr.293/2008.

Astfel, Curtea de Apel București – Secția contencios administrativ și fiscal avea obligația să continue „judecarea cauzelor cu luarea în considerare a probelor admise și a actelor procesuale efectuate de instanța civilă”.

Dacă deciziile emise de C.N.S.A.S. în temeiul Legii nr.187/1999 ar fi fost nule absolut, atunci legiuitorul ar fi trebuit să prevadă expres sancțiunea.

Voința legiuitorului a fost aceea de a se asigura judecarea cauzei sub toate aspectele, de a evalua situația de fapt reținută în motivarea deciziilor atacate, în funcție de probele administrate.

Însuși recurentul a dat art.34 aceeași interpretare, având în vedere că a ridicat excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.34, considerând că judecarea cauzei sub toate aspectele ar contraveni prevederilor Constituției și ar lipsi de consecințe Decizia nr.51/2008.

10.2. Cu privire la criticile de nelegalitate externă a deciziilor contestate.

Deciziile atacate s-au întemeiat pe alt probatoriu decât cel pe care s-au bazat soluțiile anterioare, conform art.15 alin.(8) din Legea nr.187/1999.

În ceea ce privește modalitatea de exprimare a votului de către membrii Colegiului C.N.S.A.S. în momentul adoptării Deciziei nr.269/2006 a devenit incidentă cea de-a doua ipoteză a prevederilor art.24 din Hotărârea nr.17/2000.

Înregistrându-se egalitate perfectă între numărul voturilor exprimate, a decis votul președintelui care a condus ședința în momentul votării.

Din textul deciziilor rezultă și că acestea sunt motivate în fapt și în drept.

10.3. Cu privire la colaborarea cu Securitatea a recurentului se remarcă următoarele:

- recurentul a avut o relație conspirativă, sistematică și de lungă durată cu fosta Securitate;

- pe parcursul judecării fondului, recurentul-reclamant a avut o poziție inconstantă față de circumstanțele furnizării de informații către Securitate;

- legiuitorul nu a condiționat existența calității de colaborator al Securității/ poliției politice comuniste de existența unui angajament scris și nici de primirea unor recompense;

- nota semnată olograf, sub numele nereal „Felix”, datată 29.12.1977, denunță o atitudine vădit îndreptată împotriva regimului comunist, întrucât persoana denunțată atacă în mod direct politica P.C.R.: „reținem preocuparea de defăimare a politicii noastre”, „practică atacuri vehemente deschise”, „semnalăm de asemenea, tendința lui L.G. de a atrage spiritual și material anumiți cetățeni români la fuga din țară sau luarea de poziție revoluționară față de legile țării noastre”. Denunțul era de natură să ducă, cel puțin, la începerea unei acțiuni de urmărire informatică a persoanei denunțate. Apare ca fiind certă încălcarea dreptului la viața privată (art.17

din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice - art.12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului).

11. *Apărărilor formulate de intimații-intervenienți Silaghi Paraschiva, Silaghi Victor George și Kallberg Mikaela.*

Prin întâmpinare, intimații-intervenienți au solicitat respingerea recursului ca nefondat.

11.1. Motivul de recurs referitor la „nelegalitatea sentinței raportată la dispozițiile art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art.11, art.20, art.24 din Constituția României și ale Deciziei nr.51 din 31.01.2008 pronunțată de Curtea Constituțională” este un motiv nou de contestație, reclamantul aducând în discuție un aspect nou, acela al caracterului jurisdicțional sau nu al deciziilor C.N.S.A.S., schimbând prin aceasta obiectul cererii inițiale, inadmisibil în raport de dispozițiile art.294 alin.(1) Cod procedură civilă.

11.2. Critica recurentului-reclamant în sensul că instanța de fond a reținut în mod greșit în sentință că „decizia Curții Constituționale nu ar avea niciun efect în cauza în care a fost ridicată”, nu poate fi primită deoarece instanța de fond a explicat foarte clar și precis care sunt efectele unei decizii pronunțate de Curtea Constituțională.

11.3. Cu privire la critica recurentului-reclamant ce vizează nelegalitatea externă a deciziilor contestate, referitoare la sesizarea din oficiu a C.N.S.A.S. atât pârâtul cât și instanța de fond au aplicat corect prevederile art.15 alin.(8) din Legea nr.187/1999.

În mod corect instanța de fond a considerat că înscrisul reprezentat de nota semnată olograf sub nume nereal „Felix” datată 29.12.1977 poate fi calificată ca o probă nouă, întrucât aceasta nu a fost luată efectiv în considerare de către C.N.S.A.S. cu ocazia emiterii deciziilor anterioare.

La punctul 2 din Decizia nr.234 din 15.06.2006 se face referire expresă la o notă informativă semnată de Voiculescu Dan, în care a prezentat circumstanțele plecării din țară a două rude de gradul IV.

Corect a reținut instanța de fond și că înscrisul reprezentat de consemnările lt. M.P., datat 22.11.1970 este un înscris nou, deoarece C.N.S.A.S. nu l-a avut la dispoziție în momentul emiterii deciziilor contestate.

11.4. Instanța de fond a reținut în mod corect că nu s-a încălcat dreptul la apărare al reclamantului, cu ocazia audierii acestuia la C.N.S.A.S.

11.5. Referitor la critica de nelegalitate a deciziilor contestate axate pe incompatibilitatea unui membru al C.N.S.A.S., în mod corect a considerat instanța de fond că acesta nu poate fi analizat ca un motiv de nelegalitate a celor două decizii, în lipsa unor prevederi legale în acest sens.

11.6. Și cu privire la viciile de formă a Deciziei nr.269/2006 invocate de reclamant, intimații-intervenienți consideră că sunt neîntemeiate, în condițiile în care considerațiile Colegiului C.N.S.A.S. au fost pe larg prezentate în Decizia nr.234/2006, reclamantul a putut lua cunoștință de ele și nu i s-a produs nicio vătămare.

11.7. Referitor la viciile de nelegalitate a deciziilor C.N.S.A.S. cu ocazia votului membrilor C.N.S.A.S., sunt neîntemeiate, deoarece Colegiul C.N.S.A.S. a adoptat deciziile cu respectarea în totalitate a art.24 din Hotărârea nr.17/2000.

11.8. În ceea ce privește critica reclamantului sub aspectul motivelor de nelegalitate internă axate pe susținerea greșitei aprecieri dată de C.N.S.A.S. elementelor de probă pe care și-a întemeiat deciziile, instanța de fond a făcut o apreciere judicioasă și legală a tuturor probelor administrate în dosar.

Susținerea reclamantului că ar fi suportat repercusiuni datorită plecării în străinătate a rudelor nu este susținută de nicio probă.

Intimații-intervenienți solicită obligarea recurentului-reclamant la cheltuielile de judecată ocazionate cu procesul de față.

II. Considerentele instanței de recurs.

1. Recursul este nefondat.

1.1. Nelegalitatea sentinței raportată la dispozițiile art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art.11, art.20, art.24 din Constituția României și ale Deciziei nr.51 din 3.1.01.2008 pronunțată de Curtea Constituțională.

Prin Decizia nr.51 din 31.01.2008, Curtea Constituțională a constatat că Legea nr.187/1999 cu modificările și completările ulterioare este neconstituțională.

Critica de neconstituționalitate a vizat, în primul rând, natura juridică a C.N.S.A.S., faptul că definiția dată prin lege organismului este insuficientă pentru a stabili natura juridică a acesteia.

Din cuprinsul atribuțiilor, s-a apreciat că o parte sunt de natură jurisdicțională și o parte de natură administrativă.

Atribuțiile jurisdicționale nu se înscriu însă în cele prevăzute de art.21 alin.(4) din Constituția României, conform cărora jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative.

Urmare a declarării neconstituționalității Legii nr.187/1999, a fost adoptată O.U.G. nr.24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, care a abrogat expres Legea nr.187/1999.

O.U.G. nr.24/2008 conține dispoziții tranzitorii cuprinse în art.34 ce au următorul conținut: „cauzele aflate pe rolul instanțelor civile la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se trimit instanțelor de contencios administrativ competente. Acestea, la primul termen de judecată, verifică dacă părțile stăruie în continuarea judecății, iar în caz

afirmativ continuă judecata potrivit prevederilor prezentei ordonanțe de urgență, examinând cauza sub toate aspectele și apreciind care acte și lucrări efectuate rămân valabile”.

Recurentul a ridicat în prezenta cauză excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.34 din O.U.G. nr.24/2008.

Prin Decizia nr.1398 din 16.12.2008, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate, apreciind că dispozițiile legii noi nu se extind asupra situațiilor din trecut, însă sunt menite să asigure exercitarea rolului activ al judecătorului care va aprecia asupra valabilității actelor și lucrărilor efectuate sub imperiul legii vechi.

Rezultă astfel că efectul Deciziei nr.51/2008 a Curții Constituționale nu este constatarea nulității absolute *de plano* a deciziilor contestate, ci analizarea în concret a acestora și a aprecierii probelor administrate.

Aceasta este și practica instanțelor judecătorești de contencios administrativ care, în conformitate cu situația tranzitorie prevăzută de art.34 au continuat judecata (pag.19-20 dosar fond).

Ipoteza emisă de recurent ar fi fost legală și obligatoriu de urmat de către instanțele judecătorești numai în situația în care O.U.G. nr.24/2008 nu ar fi conținut norma tranzitorie de la art.34.

Legiitorul român a considerat util pentru societatea noastră ca relația cu poliția politică comunistă/ Securitatea a diferitelor persoane să fie deconspirată, ca fapta să rămână în drept pozitiv, prin adoptarea unui alt act normativ, în acord cu prevederile constituționale și cu pactele și tratatele internaționale privind drepturile omului.

Astfel, caracterul jurisdicțional al deciziilor contestate nu mai poate fi reținut și nici consecințele ce puteau decurge dintr-o atare hotărâre a intimatului C.N.S.A.S.

Curtea Constituțională a stabilit că decizia de constatare a calității de colaborator al poliției politice comuniste a recurentului a fost adoptată ca urmare a existenței unei proceduri neconstituționale.

Cu alte cuvinte, probele administrate în această procedură vor fi luate în considerare numai cu respectarea prevederilor constituționale și ale art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Dispozițiile art.6 sus-menționate trebuie analizate și respectate în contextul actual al naturii juridice a actelor contestate și anume, faptul că acestea nu au fost adoptate de un organ jurisdicțional administrativ, în sensul Constituției.

Legea nr.187/1999 încalcă art.6 din Convenție în ceea ce privește procedura iar aceasta nu este apreciată ca atare în prezenta cauză.

Analizând cauza sub toate aspectele, instanța de judecată verifică fondul cauzei deduse judecății, iar prezenta instanță nu poate fi bănuită că nu este independentă și imparțială și că nu este instituită de lege.

În fața instanței de contencios administrativ, părțile au putut fi asistate de avocat, decizia de colaborator al poliției politice comuniste aparține de asemenea instanței, probele sunt administrate în fața instanței, dezbaterile sunt publice și contradictorii, modul de numire al Colegiului C.N.S.A.S. și faptul că unii membri ai C.N.S.A.S. și-au spus părerea nu afectează decizia instanței.

Față de acestea, se constată că instanța de fond în mod corect a stabilit că Decizia nr.51/2008 nu a determinat constatarea nulității absolute a deciziilor contestate, în raport de prevederile art.34 din O.G. nr.24/2008, ce dau dreptul instanței de judecată să analizeze cauza sub toate aspectele.

Prin posibilitatea ca instanța de judecată să analizeze cauza sub toate aspectele există garanția că procesul întrunește condițiile dispuse de art.6 din Convenție.

Recurentul are posibilitatea să combată probele administrate de intimat și să propună alte probe.

De altfel, recurentul a avut această posibilitate, acesta propunând și administrând probe încuviințate.

1.2. Analiza criticilor care vizează nelegalitatea externă a Deciziilor nr.234 din 15.06.2006 și nr.269 din 7.08.2006.

1.2.1. Condițiile în care Colegiul C.N.S.A.S. se putea sesiza din oficiu și putea emite Decizia nr.234 din 15.06.2006.

Sesizarea din oficiu

Potrivit dispozițiilor art.15 alin.(8) din Legea nr.187/1999, sesizarea din oficiu are loc „oricând apar noi probe cu privire la activitatea de poliție politică a unei persoane asupra căreia s-a pronunțat anterior”.

Definiția dată poliției politice de către art.5 alin.(1) din Legea nr.187/1999 nu contrazice ipoteza din art.15 alin.(8).

Astfel, activitatea de poliție politică a unei persoane nu este identică cu aceea de agent al poliției politice comuniste.

Agentul poliției politice comuniste (art.5 alin.2) este lucrătorul operativ, în timp ce poliția politică reprezintă întregul ansamblu de activități ale securității statului etc., printre care se numără atât agentul cât și colaboratorul.

Noțiunea de activitate a poliției politice ce apare în norma prevăzută de art.15 alin.(8) se referă atât la agenți, cât și la colaboratori, de unde rezultă că C.N.S.A.S. se putea sesiza din oficiu, cu privire la calitatea de colaborator al poliției politice a recurentului.

Probe noi

Potrivit sentinței instanței de fond, sunt probe noi în înțelesul dispozițiilor art.15 alin.(8) din Legea nr.187/1999:

- înscrisul datat 29.12.1977;

- fișa personală a recurentului-reclamant.

Instanța de recurs subscrie la cele reținute de judecătorul fondului.

Fișa personală a recurentului nu s-a regăsit în dosarele anterioare și aceasta a făcut legătura cu înscrisul datat 29.12.1977.

Acest din urmă înscris, deși fusese depus la dosar anterior nu a putut fi valorificat.

În cuprinsul Legii nr.187/1999 nu există o definiție a ceea ce înseamnă „probe noi”, astfel încât a revenit instanței de judecată să stabilească care anume dintre înscrisurile invocate de intimat are acest caracter.

Cele două acte sus menționate prezintă acest caracter deoarece au condus la dovedirea unei alte situații de fapt decât cea reținută prin deciziile anterioare.

Nu i se poate imputa intimatului lipsa de diligență sau invocarea propriei culpe.

Este de notorietate împrejurarea că nu toate arhivele s-au aflat de la început în posesia și studiul lucrătorilor C.N.S.A.S., iar însăși legea permite reverificarea unei persoane, ca urmare a existenței de probe noi.

Interdicția de a reanaliza situații definitiv soluționate

Având în vedere că instanța de contencios administrativ a soluționat cauza sub toate aspectele (vezi considerentele de la pct.1.1.), rezultă că este irelevantă împrejurarea calificării deciziilor C.N.S.A.S. ca acte administrativ juridictionale.

1.2.2. Cvorumul necesar și modalitatea de exprimare a votului de către membrii C.N.S.A.S. pentru adoptarea legală a Deciziei nr.269 din 7.08.2006.

Cvorumul necesar și modalitatea de exprimare a votului de către membrii C.N.S.A.S. pentru adoptarea legală a Deciziei nr.269 din 7.08.2006.

Și acest motiv de recurs este nerelevant, în raport de considerentele arătate la pct.1.1. din prezenta decizie.

Pe fondul motivului de recurs, se remarcă soluția corectă a instanței de fond, în raport de jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal prin Decizia nr.2982 din 29.05.2009 evidențiată și în cuprinsul sentinței recurate la pag.33.

Astfel, majoritatea voturilor membrilor prezenți a fost de 4 voturi, cu votul decisiv al președintelui care a condus ședința în momentul votării, conform art.24 din Hotărârea nr.17/2000.

Voturile celor care s-au abținut nu mai pot fi luate în calcul și nu pot fi trecute ca și cum ar fi vot pentru „da” sau „nu”.

Persoanele în cauză nu mai pot fi considerate ca făcând parte din majoritatea celor prezenți.

Modalitatea de exprimare a votului de către membrii C.N.S.A.S.

Legea nr.187/1999 nu conținea dispoziții exprese de interzicere a abținerii de la exprimarea votului și nu pot fi aplicate reguli ce

reglementează alte organe jurisdicționale, cum ar fi Regulamentul de funcționare și organizare a Plenului Curții de Conturi, astfel cum sugerează recurentul.

1.2.3. Lipsa motivării în fapt și în drept a Deciziei nr.269 din 7.08.2006.

În mod corect instanța de fond a reținut că nu s-a produs nicio vătămare părții printr-o eventuală lipsă sau deficiență de motivare a Deciziei nr.269 din 7.08.2006, deoarece decizia care a stabilit calitatea recurentului de colaborator al poliției politice comuniste este cea cu nr.234 din 15.06.2006.

În fața instanței de judecată, recurentul-reclamant a avut posibilitatea să reitereze apărările la care intimatul nu a răspuns în cuprinsul Deciziei nr.269 din 7.08.2006, instanța soluționând cauza sub toate aspectele, conform dispozițiilor tranzitorii cuprinse în art.34 din O.G. nr.24/2008.

1.3. Critici care vizează nelegalitatea internă a Deciziilor nr.234 din 15.06.2006 și nr.269 din 7.08.2006.

Activități de colaborare conform dispozițiilor art.5 alin.(3) din Legea nr.187/1999

Activitatea recurentului-reclamant se încadrează în dispozițiile art.5 alin.(3) din Legea nr.187/1999, fiind îndeplinite cumulativ condițiile impuse de norma legală.

1.3.1. Recurentul-reclamant a furnizat informații către structurile poliției politice comuniste.

Înscrisurile invocate de recurent, respectiv declarația acestuia și declarația autenticată a numitului N.M. nu dovedesc contrariul.

Prin Nota întocmită la 29.12.1977 și semnată cu numele conspirativ „Felix”, se prezintă informația despre cetățeanul austriac de origine română L.G., care este preocupat de defăimarea politicii și metodelor comerciale folosite de România în relațiile internaționale. În cadrul acestor preocupări, L.G. practică atacuri vehemente deschise, cât și tangențe fine la probleme. Mai mult decât atât, în anumite situații, L.G. dă „soluții originale” pentru rezolvarea unor aspecte care după opinia dânsului, nu sunt corecte. Este semnalată tendința lui L.G. de a atrage spiritual și material anumiți cetățeni români la fuga din țară sau luarea de poziție revoluționară față de legile țării noastre.

În cuprinsul notei se mai arată că cetățeanul austriac lucrează ca intermediar pentru exportul românesc de geamuri, bitum, materiale izolatoare și importul prin Forexim a diverselor articole de sculărie și a dat de înțeles că ar fi dispus să sprijine orice „intenție” salvatoare.

Informațiile rezultă din discuțiile purtate în perioada 1974-1977 și, în finalul notei, se face o remarcă că este „posibilă abordarea de către noi a lui L.G.”.

Conținutul notei contrazice declarația recurentului și declarația numitului Nicula Marin.

Aceștia fac referire la celelalte informări date de recurent, semnate cu numele real și adresate conducerii întreprinderii sau ofițerului de securitate care răspundea de întreprindere.

Într-adevăr, aceste ultime note, declarații, informări, au fost făcute în conformitate cu atribuțiile de serviciu ale recurentului-reclamant și cu legislația aplicabilă privind apărarea secretului de stat și relevă date despre relațiile comerciale în care era implicat recurentul, ca reprezentant al întreprinderii unde era angajat.

În schimb, conținutul Notei din 29.12.1977 nu are caracter tehnic, ci vizează informații despre atitudinea lui L.G., potrivit regimului comunist.

Colaborarea recurentului cu Securitatea este înscrisă în fișa personală a acestuia (probă nouă în prezenta cauză) ce emană de la Ministerul de Interne – Direcția a III-a.

Potrivit fișei personale, recurentul-reclamant a fost recrutat ca informator de către fostul serviciu 7 (Comercianți) și în timpul colaborării a purtat numele conspirativ „Felix”.

Înscrisul, chiar și în ipoteza în care nu este semnat de un ofițer de securitate a fost extras dintr-un dosar ce aparținea fostei Securități – Direcția a III-a, astfel încât prezumția de veridicitate este pe deplin aplicabilă.

Potrivit art.5 alin.(3) din Legea nr.,187/1999, existența calității de colaborator al poliției politice comuniste este determinată de furnizarea sau înlesnirea transmiterii de informații sub orice formă ce denunță activitățile sau atitudinile potrivit regimului totalitar comunist, nefiind impuse și alte condiții, precum un angajament scris sau recompense, astfel cum pretinde recurentul-reclamant.

Considerentele avute în vedere de Curtea Constituțională în cuprinsul Deciziei nr.51/2008 cu privire la situația judecătorilor nu are legătură cu speța de față, deoarece în acest caz, textul nu avea în vedere dacă persoana a exercitat activitate de poliție politică, fiind suficientă numai colaborarea cu organele Securității.

1.3.2. Informațiile au vizat denunțarea unor atitudini sau acțiuni potrivit regimului comunist.

Analiza relevanței conținutului Notei din 29.12.1977 se realizează nu prin raportare la alte înscrisuri, ci chiar prin însăși elementele ce se pot extrage din act.

Notele au existență independentă, de sine stătătoare, fiind important conținutul fiecăreia și concluzia ce se poate desprinde în raport de dispozițiile art.5 alin.(3) din Legea nr.187/1999.

Prin Nota din 29.12.1977 s-au furnizat informații despre activitățile și atitudinile potrivnice regimului totalitar comunist de un cetățean austriac, de origine română, L.G., care și-a exprimat dezacordul cu politica comercială a regimului, a încercat să atragă spiritual și material anumiți cetățeni români la fuga din țară sau luarea de poziție revoluționară față de legile comuniste și a dat de înțeles că ar fi dispus să acorde sprijin unei „intenții” salvatoare.

Atitudinea potrivnică și activitățile cetățeanului austriac nu pot fi considerate a fi împotriva legilor țării, dar nu împotriva regimului totalitar comunist de la acea vreme.

Cum legile adoptate făceau parte și erau în concordanță cu regimul comunist, orice acțiune/ atitudine împotriva acestora era considerată a fi îndreptată împotriva regimului.

1.3.3. Furnizarea de informații a fost de natură să aducă atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Dispozițiile art.5 alin.(3) nu cer ca activitățile sau acțiunile contrare regimului comunist denunțate de colaborator să fi fost făcute în scopul de a aduce atingere drepturilor și libertăților fundamentale, sub forma vinovăției exprimată a intenției calificată prin scop.

Textul urmărește numai ca informațiile furnizate să fie apte să aducă atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, neinteresând aspectul formei vinovăției, nefiind o acuzație penală.

De asemenea, nu interesează nici dacă informațiile furnizate au adus atingere în concret unei anumite persoane a drepturilor și libertăților fundamentale.

Informațiile furnizate de recurentul-reclamant cu referire la opiniile și preocupările cetățeanului străin se încadrează la încălcarea unui drept fundamental prevăzut în Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice (art.17) și în Declarația Universală a Drepturilor Omului (art.12), la care România aderase în acea perioadă și anume, dreptul la viață privată.

În motivarea Deciziei nr.274/2006 s-a făcut referire la atingerea unor drepturi și libertăți fundamentale ale cetățeanului austriac L.G., acest act fiind cel care a decis că recurentul a fost colaborator al poliției politice comuniste și nu cuprinsul discuțiilor dintre membrii C.N.S.A.S. din data de 13.06.2006.

2. Cu privire la întâmpinarea formulată de intimații-intervenienți, se constată că prima instanță nu a luat în considerare în determinarea calității de colaborator a recurentului cu poliția politică comunistă, notele referitoare la plecarea din țară a celor două rude de gradul IV, iar în cauză nu s-a formulat recurs pe acest aspect de către părțile interesate (pârât, intervenienți).

Motivele de recurs ce privesc nelegalitatea sentinței raportate la dispozițiile art.6 din Convenție, art.11, art.20, art.24 din Constituția României și ale Deciziei nr.51/2008 a Curții Constituționale nu reprezintă un motiv nou de contestație și nu schimbă obiectul cererii inițiale.

3. *Față de acestea, nefiind întrunite motivele de recurs, în temeiul art.312 alin.(1) teza a II-a Cod procedura civilă și art.20 alin.(3) din Legea nr.554/2004 modificată și completată, urmează a se respinge recursul ca nefondat.*

4. *Nefiind îndeplinite prevederile art.274 Cod procedura civilă, cererea privind acordarea cheltuielilor de judecată formulată de intimații-intervenienți va fi respinsă, recurentul nu a căzut în pretenții față de aceștia, iar intervenția fost formulată în interesului intimatului care nu a formulat recurs în cauză.*

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge recursul declarat de Voiculescu Dan împotriva Sentinței civile nr.671 din 5 februarie 2010 a Curții de Apel București – Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Respinge cererea privind acordarea cheltuielilor de judecată formulată de intimații-intervenienți Silaghi Paraschiva, Silaghi Victor și Kallberg Mikaela.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 10 martie 2011.